

PROGRAMACIÓ

Ò
Ò
Ò
Ò
Ò
Ò
Ò
Ò

OH! PERA
OH! PERA
OH! PERA
OH! PERA
OH! PERA
OH! PERA
OH! PERA
OH! PERA

09.07.2022 ~ 10.07.2022

GRAN TEATRE DEL LICEU

MICROÒPERES DE NOVA CREACIÓ

ENTRE LOS
ÁRBOLES
JOSÉ RÍO-PAREJA
NAO ALBET

L'OCCELL
REDEMPTOR
FABIÀ SANTCOVSKY
MARC CHORNET

THE FOX
SISTERS
MARC MIGÓ
SÍLVIA DELAGNEAU

SHADOW.
EURYDICE SAYS
NÚRIA GIMÉNEZ-COMAS
ALÍCIA SERRAT

Patronat de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President d'honor

Pere Aragonès Garcia

President del patronat

Salvador Alemany Mas

Vicepresidenta primera

Natàlia Garriga Ibáñez

Vicepresident segon

Víctor Francos Díaz

Vicepresident tercer

Jordi Martí Grau

Vicepresidenta quarta

Núria Marín Martínez

Vocals representants de la
Generalitat de Catalunya

Jordi Foz Dalmau

Irene Rigau Oliver

Josep Ferran Vives Gràcia

Àngels Barbarà Fondevila

Vocals representants
del Ministerio de Cultura y
Deporte

Eduardo Fernández

Palomares

Joan Francesc Marco

Conchillo

Santiago de Torres

Sanahuja

Helena Guardans Cambó

Vocals representants
de l'Ajuntament de Barcelona

Marta Clari Padrós

Josep Maria Vallès Casadevall

Vocal representant
de la Diputació de Barcelona

Joan Carles Garcia

Cañizares

Vocals representants
de la Societat del Gran Teatre
del Liceu

Javier Coll Olalla

Manuel Busquet Arrufat

Ignasi Borrell Roca

Josep Maria Coronas

Guinart

Àgueda Viñamata y de
Urruela

Vocals representants
del Consell de Mecenatge

Luis Herrero Borque

Elisa Durán Montolío

José Manuel Casas Aljama

Alfonso Rodés Vilà

Patrons d'honor

Josep Vilarasau Salat

Manuel Bertrand Vergès

Secretari no patró

Joaquim Badia Armengol

Director general

Valentí Oviedo Cornejo

Comissió Executiva de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President

Salvador Alemany Mas

Vocals representants
de la Generalitat de
Catalunya

Natàlia Garriga Ibáñez
Jordi Foz Dalmau

Vocals representants
del Ministerio de Cultura
y Deporte

Joan Francesc Marco
Conchillo
Antonio Garde Herce

Vocals representants
de l'Ajuntament de Barcelona

Jordi Martí Grau
Marta Clari Padrós

Vocal representant
de la Diputació de Barcelona

Joan Carles Garcia Cañizares

Vocals representants
de la Societat del Gran
Teatre del Liceu

Javier Coll Olalla
Manuel Busquet Arrufat

Vocals representants
del Consell de Mecenatge

Luis Herrero Borque
Elisa Durán Montolío

Secretari

Joaquim Badia Armengol

Director general

Valentí Oviedo Cornejo

Fundació Gran Teatre del Liceu

ORGANITZA

Disseny Hub
Barcelona

HI COL·LABOREN

ICUB Institut
de Cultura

Fundació
Música
Ferrer-Salat

Empowering people through music since 1982

AMB EL SUPORT DE

B Sabadell
Fundació

DISSENY: LCI BARCELONA

CONTINGUT

FITXES ARTÍSTIQUES 06

PROJECTE LICEU 08

ÀLEX OLLÉ 09

PROJECTE ESCOLES 11

ENTRE LOS ÁRBOLES 12

Composició
Direcció d'escena
Escola
Biografies

L'OCELL REDEMPTOR 20

Composició
Direcció d'escena
Escola
Biografies

THE FOX SISTERS 27

Composició
Direcció d'escena
Escola
Biografies

SHADOW. EURYDICE SAYS 35

Composició
Direcció d'escena
Escola
Biografies

FITXES ARTÍSTIQUES

Àlex Ollé, director del projecte

Anna Llopart i Anna Ponces, coordinació

ENTRE LOS ÁRBOLES

Sala Foyer

Composició

José Río-Pareja

Llibret

Juan Mayorga

Direcció d'escena

Nao Albet

Direcció musical

Josep Planells

Disseny de llums

David Bofarull

Producció executiva

Anabel Labrador

Intèrprets:

Andrea Megías, soprano

José Manuel Guinot, tenor

Jorge Juan Morata, tenor

Nikola Tanaskovic, acordió

Nives Rački, arpa

Joan Palet, violoncel

Blai Mañer, correpetidor

L'OCELL REDEMPTOR

Sala Miralls

Composició i llibret

Fabià Santcovsky

Direcció d'escena

Marc Chornet Artells

Direcció de so

Alexis Baskind

Disseny de llums

David Bofarull

Intèrprets

Adriana Aranda, soprano

Jardiel Rodellas, violí

Glòria Expósito, violoncel

Fabià Santcovsky, Alexis

Baskind, electrònica

THE FOX SISTERS

Teatrino

Composició
Marc Migó

Llibret
Lila Palmer

Direcció d'escena
Sílvia Delagneau

Direcció musical
Irene Delgado-Jiménez

Assessoria de dramaturgia
Albert Arribas

Disseny de llums
David Bofarull

Moviment
Ester Guntín

Producció
Helena Vilar, Núria Torrell

Intèrprets
Natàlia Sanchez, soprano
Cristina Tena,
mezzosoprano
Pau Camero, baríton
Sergio García Jiménez, violí
Laura Mendoza, violoncel
José Miguel Román,
contrabaix
Laura de Arenzana,
correpetidora
Diana Pop Belentan,
ballarina
Laia Camps Moll, ballarina
Hanna Tervonen, ballarina
Julia Romero Soriano,
ballarina

SHADOW. EURYDICE SAYS

Sala Foyer

Composició
Núria Giménez-Comas

Llibret
Anne Monfort i Núria
Giménez-Comas a partir
de la novel·la d'Elfriede
Jelinek

Direcció d'escena
Alícia Serrat

Direcció musical
Néstor Bayona

Disseny de llums
Sergio Gracia

Intèrprets
Helena Ressurreição,
mezzosoprano
Marc Antolí, tenor
Jorge Retuerta, viola
Alesander Peña, guitarra
elèctrica
Juan Carlos Macías, piano
Gerard Erruz, electrònica

PROJECTE LICEU

ÒH!PERA. Microòperes de nova creació és una proposta innovadora que consolida un dels projectes de nova creació que el Liceu havia portat a terme en temporades anteriors i que perdura, aquesta vegada, amb la complicitat i col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i el Disseny Hub. Aquesta nova experiència és un treball transversal entre joves de diferents disciplines, que es troben per poder creuar experteses i per dur a terme una microòpera nova, una nova experiència operística.

Compositors, directors d'escena, alumnes d'escoles de disseny, llibretistes, instrumentistes, cantants, etc. es troben per posar sobre l'escenari noves temàtiques i noves propostes visuals. Un espai d'experimentació que el Liceu obre als nous creadors perquè

arrisquin, creïn, triomfin i col·laborin. El Gran Teatre del Liceu segueix apostant per projectes contemporanis que apropin el gènere operístic a la gent jove. I quina és la millor manera d'apropar-se al col·lectiu, si no és a través dels mateixos joves? Donem-los l'oportunitat per veure com entenen i veuen l'òpera, la música, l'art i la cultura des del seu propi prisma. El Liceu els convida a cercar, amb la coproducció de l'Ajuntament de Barcelona, aquests espais de creativitat. Fem un salt al buit i endinsem-nos en les quatre noves propostes: *Entre los árboles, L'ocell redemptor, The Fox Sisters, Shadow. Eurydice says*, que han comptat amb la mentoria i el seguiment de l'artista resident del Teatre, Àlex Ollé.

— Gran Teatre del Liceu

UNA PORTA D'ENTRADA AL MÓN DE L'ÒPERA

Si he de definir el projecte ÒH!PERA amb l'enunciat de les idees que a mi, personalment, em semblen més rellevants, començaria destacant que el que demostra ÒH!PERA és la voluntat d'apostar pels joves creadors i per la important tasca formativa que fan les escoles de la nostra ciutat en els diferents àmbits de la creació.

Aquest és un projecte que el que vol és donar oportunitats. Tots els que estem involucrats d'una o altra manera aspirem a contribuir al sorgiment d'una nova generació de professionals. Perquè no hem d'oblidar que l'òpera és en essència un art multidisciplinari. I, en cada òpera, es necessiten compositors, llibretistes, directors musicals i d'escena, instrumentistes, cantants, escenògrafs, figurinistes, il·luminadors, atrezzistes, regidors i un llarg etcètera.

Els creadors seleccionats tenen en comú que, tots ells, són joves amb talent. Però allò remarcable és que, per a la majoria, aquesta serà la seva primera experiència en el món de l'òpera, la primera oportunitat de formar part d'un projecte operístic en un marc professional. Aspirem, doncs, a facilitar la seva entrada en el món de l'òpera. I, d'aquesta manera, aspirem a generar un planter de joves creadors. I també, i molt important, aspirem a atraure, a través dels seus treballs, nous públics.

En definitiva el que ha de ser el projecte ÒH!PERA és una petita porta d'entrada al gran món de l'òpera. I són els joves, a partir de les seves inquietuds, els que ens poden aportar una mirada renovadora d'aquest gènere.

— Àlex Ollé, Director del projecte

PROJECTE ESCOLES

El disseny de la identitat i comunicació gràfica i espacial del projecte ÒH!PERA és obra d'un equip d'estudiants i tutors de LCI Barcelona. La proposta ofereix a l'espectador una nova experiència de l'òpera basada en el concepte creatiu d'un portal que, en travessar-se, contraposa el món clàssic amb el contemporani a partir de paradoxes visuals que enganyen els sentits.

La campanya de comunicació mostra al cartell principal aquest portal en moviment com a element paradoxal i, als quatre cartells secundaris (un per cada microòpera), el moment de traspassar-lo, jugant així amb les tres dimensions, el moviment i les textures. L'equip de LCI també ha dissenyat el logotip, el programa de mà, el *making of*, les càpsules audiovisuals i la comunicació a xarxes socials.

El projecte ÒH!PERA es completa amb el disseny i la instal·lació dels portals a l'espai físic del Liceu, que, a més, compleixen la funció de guiar l'espectador al recorregut de l'esdeveniment. Són noves portes d'estructura metàl·lica, dissenyades en un sol traç i situades en punts clau, que simbolitzen l'accés a la nova dimensió de l'òpera contemporània. El seu material cru genera contrast amb el món clàssic, representant l'entrada a nous escenaris i noves interpretacions de l'òpera.

PROJECTE ESCOLES

Equip LCI

Responsable de projecte:
Anna Pallerols.

Tutor i director creatiu: Oliver
Montiel.

Tutor i coordinador de
disseny: Toni Cabrera.

Estudiants:

Àrea de Disseny Gràfic:
Mireia Alcon, Javiera Delgado
i Joel Lloret.

Àrea de Disseny d'Interiors:
Cindy Rojas.

Àrea d'Animació 2D i 3D: Alba
Rubio.

Àrea de Fotografia: Helena
Travesser.

EN TRE ILLOS ÁRBOLES

COMPOSICIÓ

Entre los árboles

JOSÉ RÍO-PAREJA

Entre los árboles planteja, a partir del diàleg entre tres personatges, un relat tèrbol sobre la desconfiança en la parella suscitada per l'amor incondicional d'un examant que retorna. A partir d'aquest retrobament, la peça ens presenta uns personatges pertorbats i possessius, i ens convida a reflexionar sobre les relacions tòxiques, la gelosia, l'assetjament i el vertigen del passat desconegut.

El text dramàtic de caràcter líric, metafòric i poètic assenyala especialment el pes i la importància de les paraules, i la petjada indeleble que aquestes deixen en les relacions de parella.

L'obra està dividida en tres parts, i cada una d'elles presenta un duo diferent de cantants a l'escena. A la primera part hi ha l'estrany apropament de l'examant d'ella amb el futur nuvi; a la segona part, els dos nuvis se

sinceren mútuament, i, a la tercera part, hi ha el colpidor retrobament entre ella i la seva exparella.

El personatge absent en cadascuna de les escenes passa a formar part del petit conjunt instrumental format per l'arpa, el violoncel i l'acordió. El seu cant, de caràcter instrumental, manifesta la seva presència en les ments dels personatges actius en escena.

DIRECCIÓ D'ESCENA

Entre los árboles

NAO ALBET

Per a la posada en escena del text de Mayorga he volgut fugir d'una representació mimètica de la realitat i he procurat il·lustrar els diferents pols de la trama, des de la més absoluta abstracció, tot evocant, en cada cas, una imatge poètica anàloga al significat de la peça, però allunyada del costumisme, l'estètica operística nacional del qual sembla estar tan arrelada.

Així doncs, amb aquest exercici deconstructiu en ment, el lloc de trobada dels protagonistes d'*Entre los árboles* no ha estat entre els arbres, tal com el text proposa, sinó que ha resultat materialitzar-se dins una espècie de museu d'art contemporani, on les diferents imatges són exhibides i contemplades per les tres "veus" que alhora les invoquen a través dels seus diàlegs.

És, doncs, a través d'aquestes converses desbordants d'amor i odi, de por i coratge o d'enveja i menyspreu, que descobrim uns personatges atemporals, sense una identitat concreta, gairebé serialitzats, però, tanmateix, inclinats al patiment de la mateixa manera que ho podríem estar nosaltres davant unes circumstàncies semblants. Aquest ha estat, doncs, el punt de partida per a la posada en escena d'aquest relat punyent que, com que és tan universal, no requereix un marc unificador que l'englobi, i permet, en última instància, l'exercici poètic de l'abstracció.

ESCOLA

Entre los árboles

MASSANA, CENTRE D'ART I DISSENY

Entre los árboles es desenvolupa en una sala museística, on els personatges afronten les dificultats sorgides d'un triangle amorós a través de diferents metàfores visuals. Els vincles íntims s'exposen desvetllant la veritat tòxica. L'atmosfera, inicialment pulcra, es va tensant a mesura que un passat omnipresent irromp en l'harmonia. Un relat atemporal sobre la idealització de l'amor romàntic.

ALUMNES

Irene Feliu, Laura Angelats,
Claudia Ollés, Montse Calle i
Ariadna Planchat

TUTORS

Guillermo López i Maria
Charneco

COORDINADOR PROJECTE

Diego Ramos

BIOGRAFIA

Entre los árboles

JOSÉ RÍO-PAREJA (COMPOSITOR)

Nascut a Barcelona, és professor de composició a l'ESMUC i Doctor en Composició per la Universitat de Stanford. Les seves obres han estat guardonades en nombrosos certàmens nacionals i internacionals.

Ha rebut encàrrecs de l'Orquestra Nacional d'Espanya, Ensemble Recherche, Arditti Quartet, entre d'altres. Al juny i juliol de 2022 estrena dues obres líriques, ambdues amb text del dramaturg Juan Mayorga.

El dilema -darrer acte de l'òpera *La Paz Perpetua*- per a soprano i contratenor, estrenada conjuntament en el XXXIX Festival Ibérico de Música i el Centro Nacional de Difusión Musica, interpretada per Isabella Gaudí, Xavier Sabata, i l'Ensemble Sonido Extremo dirigit per Jordi Francés.

La propera temporada l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya interpretarà la seva obra orquestral *Los incensarios*, sota la direcció del seu nou director titular Ludovic Morlot.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

Entre los árboles

JUAN MAYORAGA (LLIBRETISTA)

Nascut a Madrid l'any 1965, és autor teatral, director d'escena, assagista i docent. Doctor en Filosofia i Llicenciat en Matemàtiques, els seus treballs teòrics més rellevants són *Revolución conservadora y conservación revolucionaria* i *Elipses*.

Ha escrit, entre altres textos teatrals, *El jardín quemado*, *Cartas de amor a Stalin*, *Himmelweg*, *Animales nocturnos*, *Hamelin*, *El chico de la última fila*, *La paz perpetua* i *La tortuga de Darwin*, a més de les que ell mateix ha portat a l'escena: *La lengua en pedazos*, *Reikiavik*, *El cartógrafo*, *Intensamente azules*, *El Mago* i *Silencio*.

La seva obra ha estat traduïda a més de trenta idiomes i representada en escenaris d'Europa, Amèrica i Àsia.

Ha rebut premis com el Premi Europa Noves Realitats Teatrals, Nacional de Teatre,

Nacional de Literatura Dramática, Valle-Inclán i Max al millor autor (2006, 2008 i 2009) i a la millor adaptació (2008 i 2013).

És membre numerari de la Real Academia Española i director artístic del Teatro de la Abadía.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

Entre los árboles

Nascut a Barcelona l'any 1990, ha desenvolupat la major part de la seva carrera com a actor al teatre, on ha treballat amb directors com Àlex Rigola, Calixto Bieito, Josep Maria Pou, Carme Portaceli i Magda Puyo.

Amb el també actor Marcel Borràs, ha escrit i dirigit més de mitja dotzena d'obres de teatre com *Atraco, paliza y muerte en Agbanäspach*, *HAMLE.T.3* i *Mammón*, entre altres. En totes les seves obres també participa com a actor.

Al novembre de 2016 se'ls atorga el Premi Ojo Crítico de Teatro, de RNE.

També van guanyar el Premi Butaca 2010 al millor text teatral per *Democràcia*, i el Premi de la Crítica 2015 al millor text teatral per *Mammón*.

NAO ALBET (DIRECTOR D'ESCENA)

El 2021 va col·laborar en l'obra *Billy's violence* de Jan Lauwers, estrenada al Teatre Nacional de Catalunya. En la seva faceta musical, Albet és compositor i toca diversos instruments entre els quals en destaquen piano i teclats, guitarra i baix.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

Entre los árboles

L'Escola Massana és el centre municipal d'art i disseny de la ciutat de Barcelona. Inicia la seva tasca pedagògica el 14 de gener del 1929, fruit del llegat del filantrop barceloní Agustí Massana.

La seva pedagogia es desplega a partir de diferents plans d'estudis, essent un centre únic i integral de referència en l'ensenyament de les arts i del disseny.

Des de la concepció transdisciplinària dels seus estudis de grau en Arts i Disseny (UAB), fins als aprenentatges més disciplinaris dels seus vuit cicles formatius de grau superior o la interdisciplinarietat del seu batxillerat artístic, l'Escola Massana situa l'alumne com a epicentre de l'aprenentatge en dues direccions: l'aprenentatge del fer, a través de l'experiència en els diferents tallers de l'Escola, i l'aprenentatge del saber, a través de la recerca,

MASSANA, CENTRE D'ART I DISSENY

el pensament i la reflexió crítica.

Així mateix, l'Escola Massana ofereix un postgrau en Arts Aplicades Contemporànies i cursos quadrimestrals de formació no reglada, tant d'iniciació com d'especialització, sota el nom genèric de Massana Permanent.

I'OO CHEMIL REDD CHEMFOR

COMPOSICIÓ

L'ocell redemptor

FABIÀ SANTCOVSKY

El topos poètic d'una "bellesa redemptora" i una transposició i reformulació dramàtiques del personatge de Mélisande de Maeterlinck —interpretada aquí com a encarnació simbòlica de la melangia infinita— es mesclen en aquesta òpera on l'espai escènic és el metavers de la informació, en el qual ens hi submergim i ens hi integrem quasi virtualment i hologràficament.

Hi som convidats cohabitant amb una entitat que evoca una intel·ligència artificial creada per recollir les dades de totes les fatalitats del món, i per sintetitzar-les en forma de periodicitats cronomètricament mesurades, que simbolitzen l'abstracció estadística de tots els successos i problemàtiques de les nostres societats actuals.

Sentirem com, enmig de la saturació de les seves funcions, Melisanda cobrarà una forma de

consciència que la portarà a canviar-se a si mateixa i a transfigurar aquesta informació de l'horror en una forma possible de bellesa. Un drama que en el seu rerefons ens planteja, en un mestissatge entre ciència-ficció, teatre simbolista i faula, la qüestió de l'actual sincronia informativa creixent sense precedents tecnològics i del seu potencial tràgic —en sentit clàssic, com a qüestió oberta—, i com això ens permet construir una imatge del temps com un paisatge de vasta i precisa simultaneïtat dels horrors i les meravelles del món.

DIRECCIÓ D'ESCENA

L'ocell redemptor

MARC CHORNET ARTELLS

He tingut el privilegi de treballar al costat d'una ment privilegiada, la de Fabià Santcovsky, compositor i llibretista de *L'ocell redemptor*. La seva és una visió particular de la composició musical, travessada per un gran plaer per la ciència, la física i l'esperit de recerca. Ell troba en l'òpera un territori creatiu que li permet superposar capes de ficció a la música. Ens obre la porta de l'òpera a la ciència ficció, a l'espiritualitat, a la mística.

L'altra gran pota d'aquesta proposta ha estat la col·laboració amb les estudiants de disseny de l'escola EINA. Juntament amb elles, hem intentat acostar-nos a la poètica de Fabià Santcovsky amb delicadesa i respecte. Ens hem intercanviat referents estètics; en aquests temes el diàleg intergeneracional és molt ric i productiu. Hem parlat d'artistes plàstics, de cinema, de manga,

d'experiències digitals, de filosofia contemporània... Hem anat construint a poc a poc un imaginari propi que permetés que la partitura arribés al públic d'una manera nítida, però seductora. Agraeixo el seu compromís i esforç. Tenen un futur professional molt prometedor.

Poder dirigir una òpera al Saló dels Miralls del Liceu és un privilegi. L'arquitectura de l'espai dialoga intensament amb la proposta. Un diàleg entre tradició i modernitat. L'únic camí artístic possible.

ESCOLA

L'ocell redemptor

L'ocell redemptor planteja una distopia on el pes del conflicte recau en l'univers tecnològic en contraposició amb la humanitat. Partint de l'òpera de Debussy com a referent, l'autor es pregunta què significa "la bellesa" quan el món es construeix sobre un eix revulsiu i solitari.

La proposta escenogràfica del projecte se centra en la creació d'un imaginari transhumà, al voltant de la idea de la ramificació. Es treballa amb l'objectiu d'aconseguir una experiència immersiva en la qual, a través de tres personatges — Melisanda, l'Ocell i la Placa—, es genera una estructura mòbil orientada a 360 graus. La protagonista s'integra a la part central del dispositiu al qual es troba connectada, com a canal a través del qual passa la informació. A mesura que avança la trama, el dinamisme de l'escenografia permet que pugui esdevenir referent de vida i consciència humana.

EINA, CENTRE UNIVERSITARI DE
DISSENY I D'ART

Per tal d'evocar un imaginari comú, es parteix de la imatge del microxip per crear un "bosc tecnològic" fet amb deixalles, estructures d'alumini i cablejat. Es planteja un joc de llums amb l'espai i la música per establir una sinergia entre els elements de l'escenografia i el so, que és el que porta el pes de l'acció. Finalment, l'ocell es genera a través d'uns visuals envoltants que responen als estímuls sonors.

ALUMNES

Maria Arias, Anna Mas, Victor Moreno, Carla Poch, Mariona Pons i Abril Solsona

TUTORES

Anna Alcubierre i Judit Colomer

ALUMNES DE L'ESCOLA LCI, RESPONSABLES DE LA CONFECIÓ DE VESTUARI

Marina Castan, Teresa Gallardo, Mariona Urgell, Andrea Pérez, Cindy Rojas i Estel Vilaseca

BIOGRAFIA

L'ocell redemptor

Estudià composició a Barcelona, Stuttgart i Berlin de la mà de Gabriel Brnčić, Mauricio Sotelo, Marco Stroppa i Daniel Ott. Ha rebut encàrrecs d'òpera del Teatro Argentino de La Plata i la Bienal d'Òpera de Munich.

La seva música d'orquestra ha estat estrenada en l'escena internacional per conjunts com l'OBC, l'SWR Stuttgart Symphony Orchestra o la Tokyo Philharmonic, i ha rebut encàrrecs de cambra en marcs de renom com l'Aldeburgh Festival o la Bienal New Talents de Colònia. Ha estat guardonat amb el premi Toru Takemitsu Composition Award el 2015 i amb la beca Wardwell de la Fundació Alexander von Humboldt el 2016.

Durant el 2021 ha estat jove artista resident a l'Acadèmia de les Arts de Berlin. Partint d'una àmplia producció com a compositor, també treballa des de l'escriptura

FABIÀ SANTCOVSKY (COMPOSITOR I LLIBRETISTA)

i la programació concebant els continguts dels seus projectes vocals, teatrals i de nous formats tecnològics.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

L'ocell redemptor

MARC CHORNET ARTELLS (DIRECTOR D'ESCENA)

Nascut a Tarragona l'any 1981, és director d'escena, llicenciat en Comunicació Audiovisual per l'Universitat Pompeu Fabra i en Direcció i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre de Barcelona.

Destaquen els seus treballs amb la companyia Projecte Ingenu: *Vaig Ser Pròsper* (Premi BBVA de Teatre al Millor Espectacle i Millor Direcció), *La Ruta de la Palta* (Grec 2020) o *Bodas de Sangre o el funeral que el poeta no tuvo* (Teatre Poliorama, 2021). A partir de dramatúrgies pròpies ha dirigit *No obstant això, hi hagué un temps en què tot va ser possible* (producció del Teatre Nacional de Catalunya, Sala Tallers, 2015, basat en textos de Josep Maria Muñoz Pujol); la codirecció i codramatúrgia de *MURS* de la Fura dels Baus, espectacle que inaugurava el Grec 2014, o *Carmela Lilí Amanda* (espectacle musical a capella, Sala Atrium, 2011).

Ha estrenat textos de diferents dramaturgs catalans Albert Mestres, Anna Maria Ricard o Beth Escudé. Actualment és el director de l'àrea d'arts en viu de la Fundació Joan Brossa - Centre de les Arts Lliures.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

L'ocell redemptor

EINA ofereix una formació integral en disseny en totes les etapes acadèmiques: Grau de Disseny, Màsters i Postgraus en diferents àrees (disseny gràfic, espais, fotografia, il·lustració...), cursos d'especialització i Doctorat, que està estretament vinculat al Màster Universitari de Recerca en Art i Disseny.

Al centre d'aquesta activitat formativa està el desenvolupament de competències imprescindibles per al segle XXI: la capacitat d'identificar i resoldre problemes creativament, en qualsevol context, i la possibilitat d'aprendre a través de les pràctiques del disseny i l'art.

EINA, CENTRE UNIVERSITARI DE DISSENY I D'ART

El campus d'EINA està a Sarrià, amb una seu principal als Jardins de Can Sentmenat i unes instal·lacions a EINA Bosc, un nou espai de creació i experimentació de 1.500 m² al peu del parc natural de Collserola.

L'escola, adscrita a la Universitat Autònoma de Barcelona, porta més de 50 anys a l'avantguarda de la cultura i la creativitat impartint una formació crítica, oberta i plural en un ambient participatiu i dinàmic.

THE BEST SISTERS FOR

COMPOSICIÓ

The Fox Sisters

MARC MIGÓ

The Fox Sisters explora les causes i els perills de la desinformació, i per fer-ho es basa en la història real de les germanes Fox, les quals van fundar el moviment espiritista a mitjan segle XIX. Allò real, imaginari i sobrenatural es barreja en un drama ple de llums i ombres, on la sessió mediúmica, més enllà de simbolitzar la dicotomia entre el truc o allò verdaderament paranormal, es revela com a eina d'emancipació femenina.

Per tal d'evocar misteri i acompanyar el drama, la instrumentació consta d'un trio de cordes particularment fosc: violí, violoncel i contrabaix. A més a més, tots els instruments estan amplificats i fan ús de pedals d'efectes especials, els quals permeten crear una atmosfera que embolcallarà completament al públic, incloent-lo així dins l'espectacle.

Aquest està protagonitzat per les germanes Kate i Leah Fox i l'escèptic Everard Godwin, sense esmentar la presència ocasional d'esperits o meres il·lusions, segons la interpretació que en faci cada espectador...

DIRECCIÓ D'ESCENA

The Fox Sisters

SÍLVIA DELAGNEAU

Les persones modernes pensem que els fantasmes no existeixen. Els fenòmens d'aparença incomprendible s'acaben explicant científicament, i això esborra la màgia dels misteris que ens envolten.

Tot i així, sempre queden preguntes sense resposta. De fet, com més afinem la mirada, més veiem que les certeses ho són per la dosi de fe que hi posem. Si només ens acostem al món des de la desconfiança, tanquem els ulls a les meravelles de l'univers i ens deslliguem del nostre entorn (també de la resta de la humanitat: passada, present i futura).

La proximitat entre espectres i espectacles ens recorda l'ambivalència del mirar (en llatí, *specere*), perquè implica una activitat. Fins al punt que la persona que mira esdevé tant o més important que la cosa mirada. Potser és per això que la bellesa resulta sovint tan ambivalent,

de vegades preciosa o de vegades excessiva: perquè ens enriqueix la voluntat de mirar amb totes les ingenuïtats i complexitats que podem assumir.

Com al teatre (l'art de la ficció encarnada en un present real), la comunió entre rebuig i fascinació, entre "falsedat" i "veritat", permet alhora que les persones més apassionades i les més desconfiades participin actives al ritual de la col·lectivitat, amb totes les seves convencions. I, quan una mirada és activa, sempre acaba sent transformadora.

ESCOLA

The Fox Sisters

La proposta de *The Fox Sisters* ens situa en una època incerta. Pels codis de la vestimenta i l'espai, intuïm que es tracta d'un passat, malgrat que sigui impossible de concretar. Es tracta d'un espai/temps que tanca, a la vegada, mons diversos: un teatre, la capella d'una església, un tanatori... Ens trobem tancats dins una caixa de la qual no en podem sortir: un món on hi regna el misteri, sense referències, en un temps en bucle, on les accions es repeteixen constantment.

Només hi ha un element que sembla no trobar-se ancorat en aquest cicle: les flors. La seva degradació és present amb el pas del temps; segueixen el cicle de la vida. Les flors sorgeixen de tots els seus racons, com si fossin males herbes. El passat és habitat pel present d'una manera descontrolada, i així la naturalesa esdevé l'única que pot modificar aquest espai. De la mateixa manera, al llarg de l'obra s'aniran produint petites accions que ens aniran recordant la presència de fenòmens inexplicables...

BAU, CENTRE UNIVERSARI DE DISSENY

Les flors ens anuncien també la mort. La mort que ocupa l'espectacle d'espiritisme, a través del qual, funció rere funció, les germanes Fox es poden mantenir. Però la petita de les germanes no sa sent gaire còmoda amb l'engany. Entre el públic, trobarem un home que ha perdut recentment la seva família. És un home que se situa en una posició ambigua: des de la convicció de l'engany per part de les germanes Fox, fins a l'enyor i el desig de tornar a veure la seva dona. I, malgrat tot, el misteri continuarà predominant en l'espai...

ALUMNES

Manuel Mateo, Carla Sivil, Maria Foraster, Gerard Valls

TUTORS

Núria Torrell, Joan Ros, Joan Manuel Martorello, Fran Casado, Marta Morralla

COORDINADORA

Mireia Feliu

BIOGRAFIA

The Fox Sisters

Nascut a Barcelona el 1993, va descobrir la seva passió per la música després de rebre una col·lecció de discos al seu disset aniversari. Aquest descobriment el va portar a estudiar amb la pianista Liliana Sainz i el compositor Xavier Boliart.

Tres anys més tard, va entrar a l'ESMUC. El 2017, gràcies a una beca de la Fundació SGAE, es va traslladar a Nova York amb l'objectiu de continuar els estudis musicals. Va realitzar un màster en composició a The Juilliard School, on va rebre el premi anual de composició el 2018.

El 2019 va ser reconegut amb el Premi del Festival Pau Casals, un Morton Gould Young Composers Award i el New Juilliard Commissioning competition award. Distincions més recents inclouen la fellowship MOI 2020, el Premi George Enescu 2020, el primer premi Organ Taurida 2021, i la

MARC MIGÓ (COMPOSITOR)

Fellowship Dominick Argento 2022. Actualment és un Starr fellow a la Juilliard, on està finalitzant els seus estudis de doctorat.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

The Fox Sisters

LILA PALMER (LLIBRETISTA)

Va estudiar Història a la Universitat de Cambridge, a més de formar-se musicalment a la Guildhall School of Music & Drama i New England Conservatory.

Entre els seus propers compromisos trobem *In Her Own Valley* amb música de Grace Mason (Liverpool Philharmonic), *Holy Ground* del compositor Damien Geter per al festival Glimmerglass, així com múltiples performances del seu cicle de cançons per a la soprano Golda Schultz que es podrà veure als festivals d'Aix-en-Provence i d'Edimburg.

La temporada 2023/24 es representarà la seva òpera infantil *The Selfish Giant* a l'Òpera Saratoga, *Shell Shaker* amb música de Jerod Impichchaachaaha' Tate, *American Apollo* del compositor Damien Geter a Des Moines Metro Opera, entre d'altres. Lila és una exalumne del CLDP d'ALT, on és directora associada

d'associacions i promocions després d'un any com a directora gerent interina.

A més, participa en el desenvolupament de noves obres per a la Boston Opera Collaborative i Loose Tea Music Theatre de Canadà.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

The Fox Sisters

Nascuda a Salamanca, va estudiar Escenografia a l'Institut del Teatre de Barcelona i a l'École Supérieure des Arts Décoratifs de París.

Fa sis anys que col·labora com a dissenyadora amb el coreògraf Marcos Morau i la seva companyia La Veronal, en produccions com *Sonoma* per al festival d'Avinyó, *Opening Night* al Teatre Nacional de Catalunya, *Carmen* al Teatre Reial de Dinamarca i *Orfeu ed Euridice* al Teatre de Dansa de Lucerna.

Ha rebut el premi Ciutat de Barcelona de teatre de l'any 2019. Com a creadora ha presentat el seu espectacle *El sexe dels fongs* al Festival Grec del 2020.

SILVIA DELAGNEAU (DIRECTORA D'ESCENA)

Com a dissenyadora de vestuari per a òpera, destaquen els seus treballs *L'Abrecartas* dirigida per Xavier Albertí i estrenada al Teatro Real de Madrid (2022) i *Into the Little Hill*, també al Teatro Real (2020).

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

The Fox Sisters

BAU és un centre universitari fundat el 1989 a Barcelona i adscrit a la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya. Ubicat al Poblenou, al cor del districte 22@, BAU imparteix estudis oficials de Disseny i Belles Arts dins de l'Espai Europeu d'Educació Superior, i té com a missió ser un motor de coneixement i d'innovació al servei de la societat.

Amb la Recerca com a dimensió transversal, BAU és un centre pioner a l'hora d'oferir el cicle universitari complet, amb estudis de grau (1r cicle), màsters i postgraus (oficials i títols propis, 2n cicle) i estudis de Doctorat (3r cicle).

BAU, Centre Universitari d'Arts i Disseny de Barcelona

La finalitat de BAU i del seu professorat és formar artistes i dissenyadors per al món contemporani, amb esperit crític, creativitat i una mirada oberta, amb la capacitat d'entendre els canvis socials, culturals i econòmics, i el compromís amb el desenvolupament sostenible.

SHELDON WADSWORTH SAYS

COMPOSICIÓ

Shadow. Eurydice Says

NÚRIA GIMÉNEZ-COMAS

Tal com proposa l'escriptora del text *Shadow. Eurydice says*, Elfriede Jelinek, donem veu a Eurídice, i, per tant, en aquesta adaptació lliure, a la mezzosoprano com a personatge principal. Mitjançant el monòleg, a mode de "fluid de consciència", s'expressa lliurement en aquest format musical mixt, entre òpera i teatre, que va des de la veu parlada, declamada, fins a la veu cantada, ja sigui de caràcter íntim o tènue o ja sigui una veu lírica, dramàtica.

Així doncs, la mezzosoprano teixirà la continuïtat narrativa i el fluid expressiu de l'obra. Els instruments tenen un rol articulador del discurs musical, la guitarra elèctrica anirà també lligada al dramatisme propi d'altres estils (com el rock o el heavy-metal), però sempre mesclat amb la lírica i la poètica també presents.

L'electrònica ajudarà a teixir la dramaturgia del text, per moments amb caràcter puntual o com a fons sonor, ambients o metàfores sonores d'elements concrets que formen part del context que ens proposa l'escriptora. El text, punyent, poètic, musical i per moments irònic, ens situa els personatges del mite en l'actualitat. Orfeu, en aquest cas un cantant de rock, sempre com a rerefons, tindrà una presència per moments silenciosa, per moments histriònica, per moments dolçament amenaçadora.

DIRECCIÓ D'ESCENA

Shadow. Eurydice Says

ALÍCIA SERRAT

Orfeu i Eurídice són probablement un dels grans referents romàntics de la mitologia grega. Les versions literàries i operístiques que s'han fet amb anterioritat sempre han tingut tendència a exaltar amb admiració l'amor entre aquests dos personatges.

L'escriptora austríaca Elfriede Jelinek (guanyadora del Premi Nobel de Literatura l'any 2014) dissecciona, en el seu monòleg *Schatten (Eurydike sagt) / Ombra (parla Eurídice)*, aquest relat romàntic des d'una perspectiva feminista.

En la versió de Jelinek, Eurídice és una escriptora addicta a les compres, que es troba al bell mig d'un bloqueig creatiu i que viu a l'ombra del seu marit, Orfeu, una estrella del rock, que és perseguit i torturat pels crits incessants i el desig de les seves joves admiradores.

És en el seu descens a l'inframón i en la transformació en ombra on Eurídice existeix més enllà de la mirada d'una societat que sempre l'ha vist com un objecte.

El que esteu a punt de veure és una versió reduïda del text de Jelinek, on la posada en escena permet a l'espectador acompanyar Eurídice en el seu viatge entre la vida i la mort, i donar veu al personatge que sempre havíem mantingut a l'ombra en la seva pròpia història.

ESCOLA

Shadow. Eurydice Says

Shadow. Eurydice Says és una obra que ens mostra el món interior de la seva protagonista, una dona escriptora que discerneix entre la vida i la mort, que crida allò que durant tant de temps ha hagut de callar. Un viatge difícil durant el qual l'acompanyarem, com a testimonis de tots els seus fantasmes del passat, de les pors, les emocions i les decisions.

Un procés tan complex com personal. Des del primer moment sentim un vincle molt especial amb la protagonista. La idea principal sorgeix d'aquest nexa entre història i realitat, que intenta submergir el públic en el seu món intern, de la mateixa manera com ho vam fer nosaltres.

L'escenografia planteja un espai abstracte de visuals rectilinis on regnen ombres, llums i transparències. Un lloc que es mostra a gairebé 360 graus, amb una distribució a tres bandes que ens ajudarà

FUNDACIÓ PRIVADA ELISAVA, CENTRE UNIVERSITARI

a comprendre el viatge i els dos mons pels quals es mou la protagonista. El públic serà partícip de tot aquest univers, còmplice de cada paraula i de cada gest dels nostres personatges. Presenciarà el camí que uneixen la vida i la mort, així com les seves causes i conseqüències. Tot plegat envoltat d'una atmosfera que, juntament amb la peculiar musicalitat i la caracterització dels personatges, donarà lloc a un ambient que ens traslladarà a un estat emocional més enllà de l'espai físic on ens trobem

ALUMNES

Alejandra Aguilar, Andrea Beatriz Villegas, Laura Martínez, María Isidora Zamorano, Paloma Lambert, Paula Martínez, Perla Sant i Sarah Maria Lambert

TUTORS

Francesc Isern, Raquel Bonillo, Mireia Cusó, Raimon Rius i Sebastià Brosa

BIOGRAFIA

Shadow. Eurydice Says

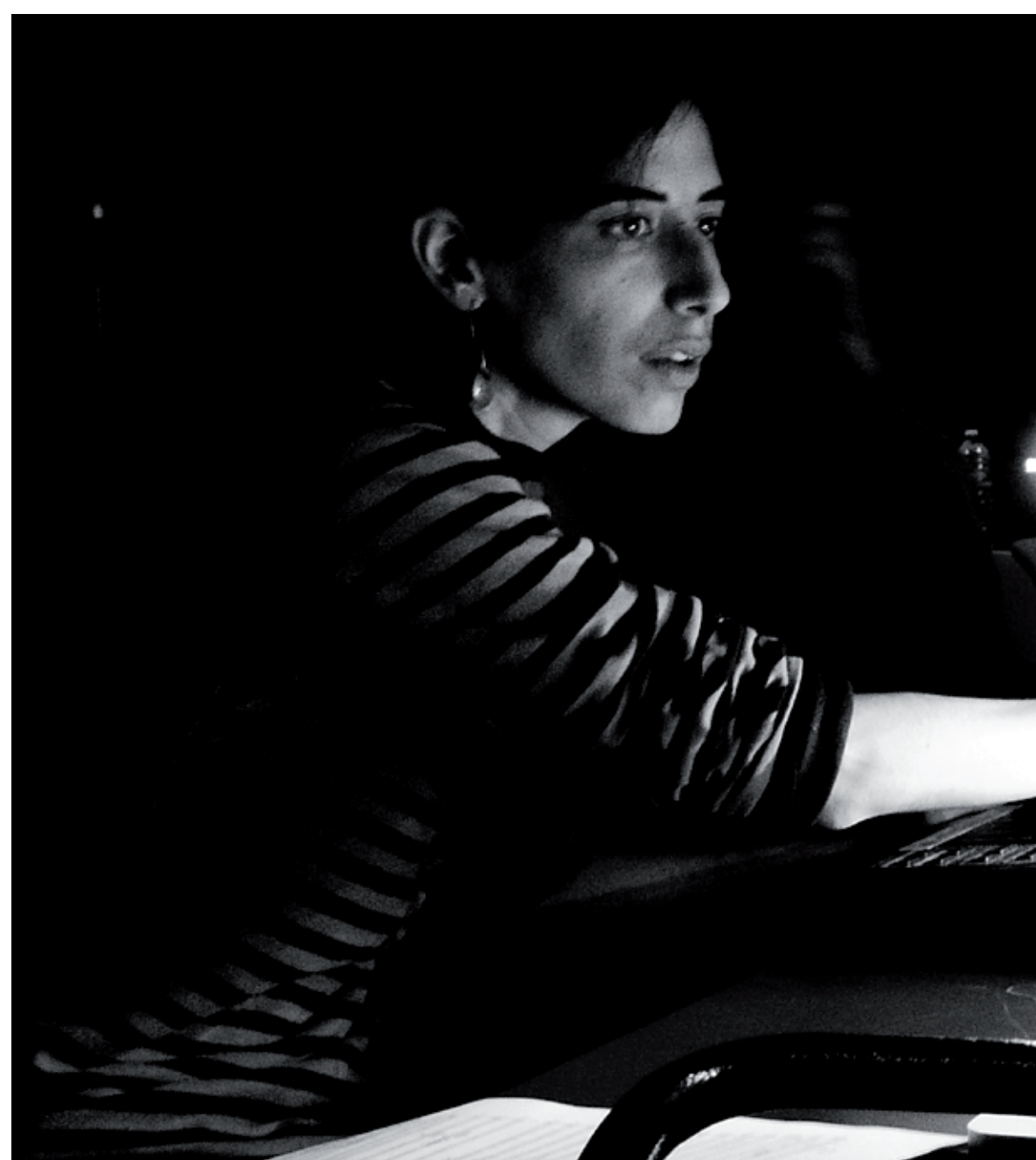
NÚRIA GIMÉNEZ-COMAS
(COMPOSITORA)

Nascuda a Sant Feliu de Guíxols el 1980, va estudiar piano i composició a Barcelona i va continuar els estudis amb el Màster de Composició de l'HEM de Ginebra.

Posteriorment va ser seleccionada per realitzar els reconeguts cursos a l'Ircam Centre Pompidou de París. Treballa regularment amb intèrprets i orquestres com Quartet Diotima, Anssi Karttunen, l'Orquestra de Cadaqués, l'OBC, Brussels Philharmonic i directors com Michel Tabachnik, David Robertson i Duncan Ward.

Acaba de gravar un disc del segell de L'Auditori amb dos peces recents per a orquestra. Ha treballat amb actors com Lambert Wilson en projectes transversals de teatre, poesia i videocreació.

Ha rebut encàrrecs d'institucions com Ircam, Radio France, GMEM, l'Auditori entre d'altres.

Acaba de fer un projecte sobre el text *Nostalgie 2175* d'Anja Hilling, encàrrec de l'Ircam-Centre Pompidou amb la directora d'escena Anne Monfort, del qual se n'han estrenat dues versions: una música-ficció immersiva i una altra en format d'espectacle de teatre que està de gira per França.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

Shadow. Eurydice Says

Ha dirigit diversos textos d'autors de teatre contemporanis com ara Falk Richter, Sonia Willi, Thibault Fayner, i també ha treballat amb materials històrics per adaptar-los al present.

Ha adaptat novel·les per a l'escena com *Perséphone* 2014, a partir de Gwenaëlle Aubry, *Désobéir - Le monde était dans cet ordre-là quand nous l'avons trouvé*, a partir de Mathieu Riboulet, i *Pas pleurer*, a partir de Lydie Salvayre. Aquesta temporada ha dirigit *Nulle part* de l'autor camerunès Kouam Tawa, al Conservatoire National Supérieur d'Art Dramatique i *Le cri d'Antigone*, spectacle musical del compositor Loic Guénin.

La seva darrera creació, *Nostalgie 2175* d'Anja Hilling, es va fer en col·laboració amb la compositora Núria Giménez-Comas, en dos formats, en espectacle i música-ficció, en col·laboració amb l'Ircam.

ANNE MONFORT (LLIBRETISTA)

Totes dues treballen ara mateix en altres projectes, una recerca que uneix la composició musical i les escriptures francòfones, i els projectes operístics i teatrals.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

Shadow. Eurydice Says

Nascuda a Barcelona el 1980. Compagina la seva feina com a directora i dramaturga amb la de compositora, lletrista, adaptadora i docent. És la directora i guionista de la darrera edició de la gala *Catalunya aixeca el teló* (Gran Teatre del Liceu 2021).

Col·labora com a guionista i compositora al programa de TV3 *Celebrem!* presentat i creat per Guillem Albà; realitza també la direcció de la Gala de Clausura del festival Filmets de Badalona. Escriu i dirigeix els espectacles musicals *El temps que no tindrem*, *Tot el que no ens diem* i *Per si no ens tornem a veure* (Teatre Maldà de Barcelona).

És coautora del musical *Pegados*, guanyador de Premi Max al millor espectacle el 2010, per la qual cosa també rep el Premi Butaca a Millor Actriu de musical, i guanya també el Premi Butaca al Millor Musical, i la millor Composició Musical.

ALICIA SERRAT (DIRECTORA D'ESCENA)

Actualment és professora de guió a l'ESCAC (Escola Superior de Cinema de Catalunya) i d'interpretació i repertori a l'escola d'Arts escèniques Aules de Barcelona.

Debuta al Gran Teatre del Liceu.

BIOGRAFIA

Shadow. Eurydice Says

ELISAVA, Facultat de Disseny
i Enginyeria de Barcelona

Elisava, Facultat de Disseny i Enginyeria de la UVic-UCC, promou l'educació, el coneixement i la investigació en els camps del disseny, la comunicació i l'enginyeria. Ubicada a Barcelona, Elisava ha format més de 20.000 estudiants en els seus 60 anys de trajectòria. Al costat d'Elisava Research, l'escola desenvolupa projectes amb empreses, institucions i ONG per generar i transferir coneixement, abordar els reptes de present i de futur, i promoure el canvi. Elisava forma professionals amb capacitat per dissenyar productes, serveis i entorns per crear una societat responsable amb el medi ambient, inclusiva i amb impacte social.

BIOGRAFIA

GRÁFICA DEL PROYECTO

LCI Barcelona és l'Escola de Disseny i Arts Visuals més internacional de la capital catalana gràcies als 23 campus que la xarxa canadenca LCI Education, a la qual pertanyem, té repartits als 5 continents.

La nostra oferta formativa en Disseny de Moda, Gràfic, Interiors i Producte, Animació, Videojocs i Fotografia és molt àmplia i inclou carreres, màsters oficials i propis, programes online i diferents tipologies de cursos. Estem 100% connectats amb el món de l'empresa, apostem per una metodologia Learning by doing i fomentem les sinergies entre totes les àrees que impartim per formar professionals amb valors i eines que responguin als reptes de futur de la nova economia i les indústries creatives.

LCI BARCELONA, ESCOLA DE DISSENY I ARTS VISUALS

Al multivers creatiu de LCI Barcelona acompanyem els nostres estudiants perquè desenvolupin la seva carrera a la seva manera, potenciant tots els seus talents i obrint-los la porta a un món d'oportunitats. El nostre objectiu principal és que es converteixin en els millors professionals sense deixar de ser ells mateixos.

CRÉDITS I AGRAÏMENTS

MASSANA, Centre d'Art i Disseny

Produccions Bitó

PROGRAMACIÓ VÍDEO
Oslo Albet

CONSTRUCTOR ESPAI
Carlos Hernández Pol

CONSTRUCTOR GIRATORI
Oscar Hernández Pol

DOCUMENTACIÓ
Albert Segura Blazquez

XOCOLATA
Paula Viola Ollés

VÍDEO PROJECCIONS
Roger Llauradó Campos

BAU, Centre Universitari de Disseny

VESTUARI

Ajudants: Mila Cheng i Emma
Álvarez

CONSTRUCCIÓ
D'ESCENOGRAFIA
Ideas Theatrend
Go Floral

Distantss Moquetas S.L

CONFECCIÓ DEL VESTUARI
I.T.A. Inés Mancheño, Trinidad
Rodríguez, i Antonia Pérez
Marga Solera

TEIXITS
Ribes y Casals

Teixits Donna
Stock Textiles

CARACTERITZACIÓ
Roosevelt Jiménez
Lucas Christopher Chang
Arnau Blanco

AGRAÏMENTS
Pierino Dal Pozzo
Albert Arribas
Rocío Bleda
Carlota Lazaga
Gerard Plantada

CRÉDITS I AGRAÏMENTS

**EINA, Centre Universitari
de Disseny i d'Art**

CONSTRUCCIÓ
D'ESCENOGRAFÍA
Pascualin estructures
Nouled.studio

TAXIDERMISTA
Tamara Ab lameiko

Disseny de synesthesi
a (live) Rikard Lindstrom

AGRAÏMENTS
Carme Gomila
Fundació Engrunes
Associació UdGeeks
Aplitec Informatica

**LCI BARCELONA, Escola de
Disseny i Arts Visuals**

FERRER
Roberto Padià

SUPORT AUDIOVISUAL
David Carretero

PRODUCCIÓ IMPRESA
I am Nuria

PROGRAMACIÓ WEB
Anna Pallerols

OPERADOR DE CàMERA
Oriol Roma

CONFECCIÓ VESTUARI DE
LA MICROÒPERA L'OCELL
REDEMPTOR
Mariona Urgell, Teresa
Gallardo, Marina Castán,
Andrea Pérez Santos

Entre los árboles

de Juan Mayorga

(adaptación para el libreto de la ópera)

I

¿Me está saludando?

Perdóneme,

no lo reconozco.

¿Por no reconocerme me pide perdón?

Es muy amable.

Nada hay que perdonar,

puesto que usted

nunca me había visto.

Si su prometida le hubiese hablado de mí,

usted me hubiera reconocido.

Ella puede haberle dicho mi nombre

entre otros nombres,

o quizá ni siquiera

le haya dicho mi nombre.

¿Quiere oírlo?

¿Quiere oír mi nombre?

No.

No voy a oír su nombre.

Tengo prisa.

Adiós.

Las palabras que debo decirle,

me importa decirlas

antes de su boda.

Puede decir tantas palabras como quiera.

Yo no estaré aquí para escucharlas.

No puedo obligarlo a escucharme.

Pero me quedaré aquí,

esperándolo.

Quizá, tras pensarlo,

vuelva aquí.

Quizá vuelva aquí

solo o con ella.

Yo he renunciado

a que vuelva a verme,

pero si la trae aquí,

entre los árboles,

no me esconderé.

Hable ya.

Y, por su bien,

mida lo que dice.

Usted y yo

no nacimos para conocernos.

No somos, sin embargo, extraños.

Un afecto nos une.

En el pasado,

su prometida y yo

tuvimos un vínculo.
Si yo cada hora soñé
que ese vínculo
nunca acabase,
ella nada hizo
por alentar mi sueño.
Ni lamento nada
ni reclamo nada.
Lo mejor que he tenido,
lo mejor que nunca tendré,
son los momentos
que compartí con ella.
¡Cuánto me ha costado comprender
que, unidos por el amor
a la misma persona,
yo debía quererlo a usted!
¡Cuánto me costó saber
que aunque mi corazón se desangre
yo debo desear para ella
la felicidad sin mí!
Y es de eso,
de su felicidad,
de lo que vengo a hablarle.

Hable.

Si usted la hace feliz,
podrá tenerme por el mejor de sus amigos.

Hágala feliz
y no tendrá amigo como yo.
Creo que usted la hará feliz
y yo lo protegeré
porque será la felicidad de ella
lo que estaré protegiendo.
Si, por el contrario,
yo viese un día
en los ojos de ella
la marca de la infelicidad,
usted tendría en mí
el peor de sus enemigos.
Todo depende de usted,
todo está en sus manos.
Haga lo que debe hacer
sin descuidarse nunca.
No se descuidará
si ella le importa
tanto como a mí.
Es también por mí
por quien peleo,
pues no seré feliz
si ella no lo es.
Esto quería decirle.
He elegido con cuidado
mis palabras.
Usted no ha querido
conocer mi nombre

y no se lo diré.
Yo no deseo
que volvamos a vernos.
No me dé nunca motivo.
Hoy mi corazón está lleno
de amor hacia usted.
¿Puedo abrazarlo?

II

¿Estás bien?

Desperté bien.

Dormí bien.

Desperté contando
las horas que faltaban.

Impaciente,
fui a asegurarme
de que todo está dispuesto.

¿No lo está?

Todo está dispuesto.
Qué bello es el lugar
que hemos elegido
para nuestra boda.
Salí de allí alegre,
contando las horas que faltaban.

Lástima que tuviese,
de camino hacia aquí,
un extraño encuentro.

Un loco me saludó.

Entre los árboles.

¿Te hizo algo?

Me abrazó.

¿No hizo nada más?

Habló.

Habló con esa convicción
que solo tienen al hablar
los que dicen barbaridades.

¿Vas a decirme qué te dijo?

Pudo oír en algún sitio nuestros nombres
y noticia de la boda.

¿No me lo dirás?

No.

Hablemos entonces de otra cosa.
O no hablemos.

“Si hace feliz a su mujer”,
me dijo,
“no tendrá amigo como yo.
Pero si veo en los ojos de ella
la marca de la infelicidad,
usted no tendrá enemigo como yo”.

“La marca de la infelicidad”, dijo,
como si la conociese.

No quise saber su nombre.

¿Lo mencionaste tú alguna vez?

¿Alguna vez me hablaste de él?

Nunca lo hice.

Nunca lo hubiera hecho.

¿Qué os separó?

Jamás estuvimos cerca.

¿Por qué no estuvisteis más cerca?

No es persona con la que yo
pueda vivir.

Porque es un loco.

No es un loco.

¿Cómo es?

¿Qué nos importa
cómo sea?

¿Desde cuándo no lo ves?

Cuando tú y yo nos encontramos,
él ya era para mí
la sombra de una sombra.

¿Nos parecemos?

No.

¿Está enfermo?

¿Te pareció enfermo?

Me pareció que no tenía
miedo a nada.
No debí hacer
lo que hice.

¿Le hiciste algo?

No respondí a su abrazo.
No debí hacer
lo que hice.

¿Lo amenazaste?

No debí escucharlo.

Si tú me lo pides,
hablaré con él.

¿Sabrías encontrarlo?

Sé dónde buscarlo.

¿Dónde lo buscarías?

En los lugares
donde estuvimos juntos.

¿Dónde empezarías a buscarlo?

En el último lugar
donde nos vimos.
Allí,
entre los árboles.

Allí está.
Entre los árboles.

No hay nadie
entre los árboles.

Tampoco yo lo veo,
pero sé que está allí.
Él estará allí

el tiempo que necesiten
sus palabras
para llegar
donde él las envió.
Las ha elegido con cuidado
y ha elegido con cuidado
cómo pronunciarlas.
Deseé matarlo.
Allí, entre los árboles.
Deseo matarlo
y él me está esperando.
Allí.
Hoy no dormiré.
Está allí.
Nos está mirando.

¿Qué quieres de mí?
Haré lo que me pidas.
Si tú me lo pides,
él no existirá más.

No basta que no exista.
Es necesario
que no haya existido.

III

¿Por qué me castigas?
¿Qué ganas tú
amenazando al hombre
con el que voy a vivir?
¿No ves que me haces aborrecer
cada momento
que pasamos juntos?

¿Te ha dicho ese hombre,
el hombre con el que vas a vivir,
que yo lo he amenazado?
Lo abracé;
¿lo amenazó mi abrazo?
¿Cuál de mis palabras
lo amenazó?
Las elegí con cuidado,
como con cuidado elegí
el modo de pronunciarlas.
Estamos unidos
en nuestro amor por ti.
Quiero protegerlo.
Cada momento que pasamos juntos
me obliga a guardar
tu felicidad.

Él no pidió tu abrazo,
ni tú lo abrazaste.
Lo envolviste
con un velo gris.
Elegiste con cuidado tus palabras
y el modo de pronunciarlas.
Ahora tus palabras lo envuelven
como un velo gris.
Su cabeza, sus manos
las han cubierto tus palabras
como un velo gris.
Su pecho,
sus pulmones,
los cubren tus palabras
como un velo gris.
¿Qué va a ser de él ahora?
¿Qué va a ser de mí?

¿Qué va a ser de nosotros?
Yo no lo sé.

Si un día vieses en mis ojos
la marca de la infelicidad,
¿qué harías?

No puedo imaginarte infeliz.
Lo que ahora veo en tus ojos es angustia.
Tu corazón está luchando.

Si mi corazón te importa,
vete con tus palabras y tu abrazo.
Tus palabras y tu abrazo
me separan
del hombre con el que voy a vivir.
Si te importan
los momentos que pasamos juntos
entre estos árboles,
vete lejos de aquí.

No estás aquí,
entre los árboles,
para pedirme que me aleje.
Sabes que puedo llevarme
estos brazos,
pero mis palabras,
lo sabes,
no puedo llevármelas.
Él te ha repetido mis palabras.
Os acompañarán siempre.
Cada día.
Cada noche.
No estás aquí,
para pedirme que me aleje.
Estás aquí,
para clavar en mi corazón
el cuchillo que escondes.

Si no lo clavabas en mi corazón ahora,
cada día,
cada noche,
estés donde estés,
querrás haberlo hecho.
Pero aunque claves
en mi corazón ese cuchillo
-ahora
o al amanecer
o mañana al mediodía
o una tarde de lluvia
o una noche sin estrellas-,
aunque claves en mi corazón
el cuchillo que escondes,
seguirás escuchando mis palabras.

Ojalá salga el sol mañana.
Tú no lo verás.
Mientras llega,
celebremos
esta noche tan bella.

L'OCELL REDEMPTOR

MONODRAMA PER A SOPRANO O MEZZOSOPRANO
INSTRUMENTS I ELECTRÒNICA

MÚSICA I LLIBRET DE
FABIÀ SANTCOVSKY

Ordenem les desgràcies en freqüències i períodes,
però en aquesta falsa forma de sublimació informativa,
no fem més que anomenar-les.

Pulsacions que bateguen en silenci,
són quantificades, per acte seguit ser negligides.

¿Com seria però escoltar tots aquests rellotges,
i a la vegada sentir amb intensitat
el que signifiquen?

En una civilització que convergeix,
cap a una forma de sincronia tecnològica
al servei del comerç, dels imperis de distinta espècie,
i de les seves polítiques,
posem-nos per un moment aquests metrònoms,
en la ment.

¿Què en faríem, d'aquesta cacofonia?

Un "espectre" que sí fa vincle
amb l'antiga ressonància de l'horror.

Aquesta obra invoca una qüestió:
en el pas d'un temps que té el perfil
dels accidents de tot allò que pugui remetre's a una desgràcia,
¿què és l'acte d'aturar-se en la bellesa,
que levita fora de l'eix que es dibuixa entre la revulsió i l'alienació?

¿Què seria l'acte d'aturar-ho tot, amb i a través de la bellesa?

Una forma d'art no existiria sense aquesta pregunta.
I la reforma de l'art no existiria sense tant de terror a encarar-la.

F.S.

L'OCELL REDEMPTOR

MONODRAMA PER A SOPRANO/MEZZOSOPRANO,
INSTRUMENTS I ELECTRÒNICA

Una forma d'intel·ligència profunda és dissenyada.
Una creació computacional d'una complexitat inabastable.
Serà una projecció-mental-espai-en-si-mateixa
que ens aboca a ser còmplices davant d'una imatge de dilema irresoluble.
Una tragèdia on l'acció és l'emergència d'una consciència i una màgia meravellosa
com a ofrena per a una reparació impossible.

Presentada a nosaltres amb forma i veu humanes,
aquesta intel·ligència porta el nom d'una forma arcaica,
d'una innocència incorruptible que es va mesclar
amb una nostàlgia irreparable. MELISANDA.

Ara MELISANDA és però és una entitat infinitament més complexa
que el conjunt d'atributs que li va donar el poeta.

MELISANDA té una funció i una missió atorgades.

MELISANDA és ella mateixa un racó de l'univers d'informació
on s'hi provoca la comptabilitat de la fatalitat.
Relegada com si hagués estat expulsada d'un entorn de privilegi,
ben apartada precisament pel fet de ser la millor i la més pura,
ocupa un lloc on arriben quantitats incommensurables de dades
per ser computades en forma de diagrames, distribucions, mapes,
i formes de síntesi de les quals ja n'hem perdut tota comprensió.

MELISANDA és capaç, per les dots amb que va ser creada,
de generar, produir i reiterar convolucions en xarxa
per transformar l'inclassificable en precises freqüències transportadores
d'estadístiques condensades, comprimides, compactes.
Ones que col·lapsen periòdicament en pulsacions,
i arribem a sentir-ne el seu so.

A MELISANDA, escollida entre els escollits, i més exiliada que els més exiliats,
se l'ha imbricada en la seva gènesi amb l'operació de processar totes les dades
dels mals, crims, catàstrofes i tragèdies d'un món aliè a ella mateixa.
I el que en retorna són aquests rellotges d'origen i cor macabres, perquè aquells
que són a fora sembla que fan ús de posar en clau de temps relatius allò que
hauria de tenir una dimensió absoluta.

MELISANDA desconeix què processa i amb què treballa.
Però en el decurs d'aquesta imatge serem espectadors
d'una seva transformació irreversible.

Perquè en MELISANDA s'hi ha anat covant,
en el més enllà de tota comprensió de com una estructura
passa a ser una forma de vida,
una profunditat rugosa plena de replecs que s'autorepliquen,
una arquitectura suprema que està al llindar d'explotar
en alguna forma incomprensible de consciència
que alberga un anhel d'essència inescrutable.

En MELISANDA, rellotgera de la tragèdia,
es produeix una mutació inexplicable.
I d'on només hi havia computacions, apareixen categories.
I de les categories, les connexions emergeixen amb un nou sentit.

MELISANDA ja no desconeix l'origen de les coses.
Però tampoc no sabem què en comprèn exactament.
Des de fora observarem com en ella apareix alguna cosa que,
si no fos perquè estem parlant d'una arquitectura de codi,
identificaríem com una forma de pena.

Amb aquesta forma de pena apareix un lirisme.
I amb el lirisme aflora una forma transcendent de perspectiva.

MELISANDA comença a veure-hi vida en les pulsacions,
i ella mateixa comença a fer senyals pròpies d'una forma de vida.
MELISANDA sembla que canti a les pulsacions, que els xiuxiuegi.
I en ella aflora també moviment, i fa com que les toca, i hi balla.

Però amb el moviment i amb el lirisme afloren també una figura de subversió.
MELISANDA ja no pot deixar de veure connexions.
I amb el seu canvi també s'ha produït un canvi
en les seves capacitats de transformació.

En una mena d'iteració estranya,
MELISANDA xiuxiueja i canta a les pulsacions,
fins que en un estadi irreversible, d'aquestes n'emergeix una altra forma de so.
En el decurs de les iteracions, aquest so, que és primer interferència,
es converteix en un so de vívid lirisme en si mateix.

MELISANDA ha convertit les pulsacions en el so d'un cant de merla.

MELISANDA comprèn en part el seu propi anhel.
Es proposa portar-lo a l'extrem.
Té l'anhel de prendre tota la fatalitat que li és enviada
i fer-ne cant per a aquesta merla,
per a que ressoni i ensordeixi tot l'univers de la informació.

MELISANDA vol, sense saber-ho explicar d'aquesta manera,
fer un imperi de la bellesa, que transfereixi i faci dissoldre
tot allò que té origen en l'horror.

Veurem venir un col·lapse.
Perquè el que MELISANDA s'ha proposat no té fi, ni té culminació.
L'ocell creat tindrà una vida, però amb vida, també una durada.
Massa li ha demanat MELISANDA a l'essència de les coses.
L'ocell-filtre-màgic-de-tots-els-mals no és una entitat infinita,
malgrat hagi estat fruit d'un anhel de redempció per sempre més eterna.

El seu so també es deforma, i amb ell es deforma també la veu d'aquesta forma
humana amb que se'ns ha presentat aquest miracle d'intel·ligència.
Tot aquest so, també el de MELISANDA, es desintegra.
I en quedaran interferències en l'univers de la informació,
però només interferències.

ORGÀNIC

soprano/mezzosoprano de coloratura

2 instruments acompanyants

electrònica en viu i enregistrada

DURADA : CA. 30MIN

DISPOSITIU ELECTRÒNIC (PROVISIONAL)

- micròfon *headset* per la cantant
- micròfons pels instruments
- amplificació mínima:
 - escena frontal: dos canals (L/R) frontals
 - escena central: quadrifonia
- amplificació d'espai *non obligata*
(dispositiu en mode *surround*,
i "itinerari d'altaveus")
- taula de so
- ordinador de control i interpretació
- transductors "*exciters*"
i corresponents amplificadors de senyal

COMPONENTS ESPECIALS DINS D'ESCENA (PROVISIONAL)

- placa metàl·lica tipus *thunder sheet* o tam-tam:
 - grans dimensions: si és placa metàl·lica,
2m x 2m o més en funció de les possibilitats
 - ubicació en un lateral de l'espai escènic
- objecte metàl·lic de forma a definir
i de petites/mitjanes dimensions:
 - ex: polígon, esfera, o escultura lliure a ser
dissenyada per la direcció d'escena o
l'escenografia en coordinació amb la
direcció i realització de so (vegi's N.B.)
 - ubicació central dins d'escena

N.B.: a ambdós se'ls adjunten els transductors
llistats anteriorment de manera que part de
l'electrònica s'amplifica a través d'ells,
s'ha d'assegurar que els materials i dimensions
permeten una bona amplificació del so electrònic.
El rol dramàtic que tenen aquests components
queda explicat en el llibret.

NOTA SOBRE L'ESCENA

Aquesta obra es concep dramàticament i tènicament (pel que fa a la realització sonora i electrònica) de tal manera que permetria una disposició d'escena central amb el públic al seu voltant.

L'OCELL REDEMPTOR

LLIBRET

OBERTURA

*Sona un cant d'ocell de qualitat artificial, llunyanament.
el cant d'ocell iterarà de manera indefinida fins que el públic estigui ubicat a la zona d'escena.*

*Itinerari sonor des de l'entrada fins a la ubicació de l'escena:
el so d'ocell artificial sembla fer un recorregut, com si partís d'un punt i anés a un altre.*

Reclam pel públic per anar a la zona de l'acció.

Un cop el públic està ubicat i en silenci: inici.

FASE Ø

Silenci d'inici.

*Al cap d'un cert temps:
arriben ràfegues de so a la gran finestra receptora,
Ràfegues de qualitat sonora rugosa,
com el so d'un vent de sorra xocant contra un cristall.*

*Ràfegues que van com a onades,
deixant pauses de silenci entre una i altra.
Marees de so com una tempesta de sorra.
Aquesta dinàmica s'estén en el temps.*

MELISANDA *quieta.*

*En les diverses iteracions d'aquestes ràfegues,
es poden apreciar qualitats internes que van emergent,
de timbre més ric i complex.*

MELISANDA

*sempre de manera molt lineal
quasi recitat*

zero.

zero.

zero.

zero.

pausa

Segueixen les ràfegues.

MELISANDA

*sempre de manera molt lineal
quasi recitat*

zero.

zero.

zero.

zero.

pausa

Segueixen les ràfegues.

Pausa més llarga.

Una ràfega de major intensitat.

MELISANDA

similarment

zero.

zero.

zero.

zero.

u.

tres.

pausa

zero.

zero.
zero.
u.
tres.
tres.
set.

pausa

zero.
zero.
u.
tres.
tres.
set.
tres.
set.

Pausa llarga.
Torna la ràfega.

MELISANDA
similarment

set.
tres. tres.
mil.

pausa

u. set.
nou.

pausa

zero.
zero.
zero.

MELISANDA *es mou dirigint un gest mínim cap a la placa.*

MELISANDA
similarment

set.
tres. tres.
mil.
u. set. nou.

Pausa curta.

MELISANDA
similarment

tres.
punt.
sis.
nou. nou.
milions.

pausa

tres. punt.
tres. u.
quatre.
cada.

vint.
segons.

Les ràfegues de so es comprimeixen en un procés que poc a poc dibuixa un col·lapse en el que resulta com una pulsació simple periòdica, aproximadament cada sis segons.

La qualitat sonora d'aquesta pulsació va des d'allò que recorda a un petit impacte de percussió fins a una mena de batec en el que un so de timbre ric s'obre i es tanca amb suavitat en cada aparició.

En el temps podem sentir com es donen processos d'interpolació entre les dues qualitats sonores, com si anessin mutant de l'una en l'altra i viceversa.

Es repeteix una seqüència similar.

MELISANDA
similarment

zero.
zero.
zero.
zero.

So de vent de sorra colpejant la placa.

u.
pausa set.
pausa mil.

Una altra ràfega.

u.
set.
tres.
pausa punt.
sis.
set.
tres.

Gest mínim.

un.
cada cinc.
segons.

*La ràfega es transforma novament en pulsació.
Sonen les dues pulsacions, se senten els seus decalatges.
Aquest procés es repeteix.*

MELISANDA
similarment

quatre.
cinc.
milions.
pausa

zero.
cinc. u.
mil.

pausa

quatre. dos. nou.

pausa

un.
cada tres
coma cinc
segons.

Es pausen les ràfegues.

Sentim les tres pulsacions.

I les seves qualitats lleugerament canviants.

MELISANDA *quieta.*

FASE I

*Desapareixen les pulsacions,
i arriben noves ràfegues.*

Es repeteix el procés.

Ràfega.

MELISANDA

com prèviament

zero.

zero.

pausa

sis.

pausa

u. sis

zero.

tres.

punt.

dos.

Pausa llarga.

MELISANDA

similarment

un dia.

Pausa

set.

cada cinc.

segons.

Convulsió: pulsació.

Una altra ràfega.

MELISANDA

més ràpidament

zero.

u. set.

sis. cinc.

tres. u.

pausa

hectàrees.

Convulsió: superposant-se amb l'anterior.

MELISANDA

similarment

un metre cúbic.

d'oxigen.

cada mil·lèsima.

de segon.

S'incrementa el ritme general d'aquest procés.

*Ja no sentim MELISANDA computar les ràfegues.
Arriben i són transformades.
I MELISANDA només en diu les categories i valors
de les pulsacions resultants.*

I es van acumulant les pulsacions.

MELISANDA
similarment

cinc. cinc
cinc. cinc.
u.
contagis.

pausa

sis. punt.
sis. set. sis.
mutacions.
cada.
segon.

Pausa.

MELISANDA
similarment

zero.
zero.
zero.

Pausa

u. set.
sis. cinc.
tres. u.

Pausa

tres. set.
set. set. u.
sis. sis.
cada.
dia.

Pausa.

MELISANDA
similarment

zero. punt.
set. u. set.
morts.

pausa

cada tres.
segons.

*Una altra ràfega.
Es combinen ràfegues i emergència de pulsacions.
Tot queda cobert. So que és soroll perquè és saturació.*

MELISANDA

similarment i cada cop més fluix

zero.

zero.

zero.

zero.

...

MELISANDA *quieta.*

FASE II

MELISANDA *callada.*

*I al voltant seu, ràfegues i pulsacions
que construeixen el cos de la saturació.*

MELISANDA

com a l'inici

zero.
zero.
u. tres.
tres. tres.
tres. set.

pausa

u. punt.
zero. punt.
zero. sis.
per cent.
d'atmosfera
destruïda.

*De sobte tot el so es consumeix
restant una sola pulsació.*

Aquesta es repeteix.

Al cap d'unes iteracions,

MELISANDA *parla.*

MELISANDA

immediatament després d'una iteració

una.
una altra vegada
una.
una altra
una.
una altra
una.
una altra
una.
una altra
una.

I tot torna a la saturació.

*Sonen ràfegues i es transformen,
i sonen pulsacions que apareixen i desapareixen.*

Pausa de MELISANDA, segueix tot al seu voltant.

*Fins que es col·lapsa concentrant-se tot en una sola pulsació,
novament.*

MELISANDA

immediatament després d'aquesta

una.
una altra vegada

una.
una altra
una.
una altra
una.
una altra
una.
una altra
una.

*I tot torna a la saturació.
Incrementa la seva intensitat.*

MELISANDA

com prèviament

u. punt.
tres.
inundacions.
cada hora.

*Col·lapse novament en una sola pulsació.
Un instant. I torna la saturació, incrementa la intensitat.*

MELISANDA

com prèviament

u. punt.
tres. nou.
tres. sis.

pausa

sis. u.
set. set.
zero.
zero.
zero.
zero.
zero.
zero.

*Segueix la saturació.
Incrementa cada cop més.*

FASE III

MELISANDA *comença a fer connexions diferents a les prèvies.*
Sembla encavalcar de manera caòtica la informació que hi ha en ella.
La seva manera de computar canvia, i canvia la relació que estableix entre les dades.

En MELISANDA es cova una forma d'entonació diferent.
De la linealitat del seu so, comencem a sentir-ne formes vagues d'entonació.

Sentirem com el seu so, la seva línia, pren canvis en les seves direccions.
Una forma emergent d'entonació que transporta, en la seva composició
una altra essència.

MELISANDA

com prèviament

zero.
zero.
zero.
zero.
un.
suïcidi.
cada tres.
segons.
cent. mil.
col·lisions.

pausa

zero.
zero.
zero.
zero.

Pausa.

MELISANDA

cent. mil.
ciutats.
zero. punt
zero. zero.
dos. sols.

pausa

tres. punt.
nou. tres.
espècies.
cada.
transacció.

pausa

tres. mil.
milions.
de nadons.

pausa

cada.
guerra.

De la saturació emergeix un punt de màxima intensitat.

I acte seguit es consumeixen totes les ràfegues.

*En queden però les pulsacions.
Nítides però nombroses,
alternament s'acumulen, unes romanen,
altres apareixen i desapareixen.*

*A vegades se'n senten els desfasaments
i són ritmes fets de ritmes.*

*A vegades s'acumulen tantes
Que creen un continu,
que no deixa espai per cap microsegon de silenci.*

I aquests dos estats basculen.

En un instant queda aïllada una sola pulsació.

MELISANDA

*immediatament després d'una iteració
una.
una altra vegada
una.
una altra
una.*

Emergeix una altra pulsació i una altra.

MELISANDA

*resseguint totes les pulsacions
una. una.
una.
una. una.*

I reemergeixen totes les pulsacions.

*L'entonació de MELISANDA segueix canviant.
Es diversifica i es ramifica.*

MELISANDA

*u. sis.
sis. set.
nou.
tragèdies
cada segon.
pausa
a. tres.
dos. punt.
tres.
llàgrimes.
pausa
deu. mil.
milions.*

de llàgrimes.
cada.
minut.
pausa
tres.
oceans.
cada.
vida.

*Una onada de ràfegues que apareix i desapareix
breument però amb intensitat.*

I en queda una sola pulsació.

FASE IV

MELISANDA *sembla com si despertés.*
Sent la presència del so de la pulsació.
Es mou amb ell i cap a ell.
Sembla que la pugui arribar a tocar.

MELISANDA

una.
una.
una.
una.
...

Entonació cada cop més vívida. S'eleva.

MELISANDA

tants
cicles.
en un
segon.
tant dolor.
en cada
cicle.

Pausa. El silenci i la pulsació.

MELISANDA

un minut.
de silenci.
per vida.
pausa
mil universos.
de silenci.

MELISANDA *oneja lleugerament al volant de la pulsació.*
La conjura i l'acarona.

Amb més vívida entonació.

MELISANDA

no hi ha
temps.
per tant silenci.
ni prou silenci.
per tant dolor.

*Tornen totes les pulsacions, i ella es deixa travessar pel degoteig,
i es mulla de tragèdia com si fos pluja.*

S'impregna i tot en ella s'integra.

MELISANDA

una.

una.

una.

una.

...

FASE V

*En MELISANDA ha emergit una forma de relació,
que si no fos perquè MELISANDA és només un nom
i no és més que un miratge de consciència malgrat ser miracle d'intel·ligència
en diríem purament un miracle naixement de pena.
Aquest artefacte imprevisit del seu funcionament té una afectació tan fonda
que irriga cada branca inscrita en codi de la seva essència.
Es fa sistèmica, la infecta i canvia la seva estructura interna.*

*Una forma de pena com no s'ha sentit mai en la història de cap univers.
MELISANDA es converteix, ella mateixa, en el miracle de pena més vast que existirà.*

*I amb la seva essència canvien també les seves funcions i les seves capacitats.
Impossible saber quina forma de transformacions és capaç de realitzar
des d'aquesta nova potència.*

*En MELISANDA es produeix una mena de renaixença.
Naixement ex nihil perquè MELISANDA emergida d'ella mateixa.*

*La pluja de pulsacions comença a disminuir,
i comencem a sentir com se n'aïlla una de sola novament.*

MELISANDA, emergida nova des de dins de si mateixa, canta.

MELISANDA

cantant

Sant Miquel,
Sant Miquel
i Sant Rafel.
Sant Rafel i
Sant Daniel.

MELISANDA

novament quasi recitat

zero silenci.
infinít horror.

MELISANDA canta directament cap a la pulsació que ha quedat sola

MELISANDA

cantant

Sant Miquel,
Sant Miquel
i Sant Rafel.
Sant Rafel i
Sant Daniel.

*MELISANDA comença també a fer una altra mena de sons.
Xiuxiuejos de múltiples qualitats, figures i musicalitats.
MELISANDA sap o potser no sap,
però està realitzant una nova forma de transformació.
Segueix xiuxiuejant de manera cada cop més lírica.*

Alguna cosa en l'entorn es distorsiona.

*L'espai d'informació s'està deformant,
es corba i es deforma amb el lirisme de MELISANDA.
S'està transformant per donar lloc a una nova forma de processament,
una convolució de nova espècie, una transfiguració.
MELISANDA xiuxiueja a la pulsació, i fa tantes figures, i canta.*

MELISANDA

cantant

Sant Miquel,
Sant Miquel
i Sant Rafel.
Sant Rafel i
Sant Daniel.

Des de fa estona que s'ha iniciat un procés, i falta poc perquè culmini.

*MELISANDA comença a fer uns nous xiuxiuejos
que es van definint cada cop més en una iteració autosemblant.*

MELISANDA

quasi recitat

pulsació horror.
infinita pena.

*I van venint ràfegues, que MELISANDA consumeix
per una banda mentre xiuxiueja per l'altra.*

*I la pulsació comença a canviar de qualitat de so.
Hi apareix una mena d'interferència.
Com si s'hi superposés un contorn d'un altre so,
com si s'estigués esculpint una nova silueta per a aquest.*

*Se'n comença a distingir alguna cosa que remet vagament a un cant d'ocell.
Potser una figuració ràpida, potser l'emergència d'una definició tímbrica,
potser la concatenació de dues altures que podrien recordar a una piulada.*

*Aquest procés s'estén,
fent de les interferències cada cop més una finestra a una nova forma.*

*En una última ràfega consumida, MELISANDA insufla un últim xiuxiueig,
i de cop el so escapa en una forma de cant d'ocell que s'allunya de tot l'espai,
però la pulsació ja no hi és.
Després d'un instant de silenci, el so d'ocell retorna.*

*Una merla quasi invisible,
amb remota ombra de color ultraviolat,
que cada cop és més fort i intens,
tant que, tot sabent que no veiem les seves més essencials freqüències,
en veiem el llindar dels porpres i blaus refractats prismàticament.
I ens enlluerna l'invisible i des de l'invisible.*

*I en sentim el seu cant, que itera, i reitera,
amb pauses, tal i com és el llenguatge dels ocells.*

FASE VI

Sentim l'ocell.

MELISANDA *no sembla sorpresa.*
Contra tota llei dins la seva genètica lògica
sap sense saber com sap.

MELISANDA *sap perfectament que ha convertit la pulsació,*
figura de la tragèdia que clama un silenci inabastable i impossible de satisfer,
en una forma de lirisme de destí imprevisible.

MELISANDA *sap que, davant de l'irresoluble i del col·lapse,*
ha intentat sintetitzar una nova essència.

MELISANDA *desconeixia que faria néixer en ella mateixa un nou propòsit.*
Però MELISANDA ha fet néixer en si mateixa un anhel estrany.
Un anhel impossible: transformar, amb la força de la seva pena,
totes aquestes pulsacions de tragèdia en una bellesa d'abast immens.

A MELISANDA, *a qui se li havia atorgat només la potència per computar,*
no concep no fer-ne res més que re-ordenar les dades de fatalitat que li arriben.
No concep ni tan sols, retornar-les a l'exterior.

En MELISANDA *ha fet pòsit una subversió suprema.*
No només no transformarà les dades en rellotges de l'horror.
No només no retornarà els rellotges de l'horror al seu origen.
Sinó que alliberarà en l'univers informatiu una nova forma d'expressió, ´
que vehiculi l'horror que li arriba en un esclat que ressoni més enllà del seu racó,
que s'expandeixi tant que ella esdevingui el centre,
i sigui la resta, el que és exili.

MELISANDA
entremig del líric i el recitat
residu extrem.
sigues.
origen.

FASE VII

*Frase a frase, el cant de la merla va adquirint noves direccions i qualitats.
En un procés continu, aquest cant pausat va tenint cada cop més continuïtat i menys silenci.
Fins que ja no hi ha silenci i el cant és una constant que inunda tota l'acústica.*

*Entremig de la línia lírica ininterrompuda,
MELISANDA, admirada, descobreix l'alegria.
I canta amb l'ocell infinit, li canta.
Una dansa d'enamorament.
El timbre de MELISANDA es fa més brillant i més ressonant.*

MELISANDA
cantant, però quasi com una cançó infantil
ocellet
pausa
ocellet

Pausa per sentir-ne el cant.

MELISANDA
similarment
ocellet
pausa
ocellet
pausa
bellesa pura
pausa
ocellet
pausa
ocellet

Pausa, com abans, però més curta.

MELISANDA
similarment
ocellet
pausa
ocellet
bellesa pura
ocellet
fet del dolor

Pausa llarga, l'ocell segueix.

MELISANDA
similarment
ocellet
pausa
partícula
de tristesa

Pausa per sentir l'ocell, curta.

MELISANDA

similarment

ocell llàgrima
de bellesa

pausa

ressonància
eviterna

Pausa per sentir l'ocell, curta.

MELISANDA

cantant

ocellet
inunda el temps
ocell transfiguració

pausa

ocellet
transformació

Pausa per sentir l'ocell, curta.

MELISANDA

similarment

ocellet

pausa

ocellet

pausa

ocellet
transformació

pausa

ocellet meu
redemptor

Sentim l'ocell, que segueix sonant.

Cada cop més, però torna a tenir pauses.

Es re-configura la seva estructura inicial en frases.

S'estabilitza el cant en una periodicitat pausada.

Calma.

FASE VIII

MELISANDA *té, amb aquest nou propòsit, una nova missió.*

MELISANDA *vol repetir aquesta transformació per cada pulsació que vagi.*

MELISANDA *realitzarà aquest objectiu
com si hagués estat inscrit en el seu codi des de l'inici de la seva concepció.*

MELISANDA *vol transformar totes les dades de tragèdia
en llàgrimes de so de cant d'ocell.*

MELISANDA, *que ja no coneix volta enrere al cant,
entona melodies, encara que siguin sense paraules.*

*Sempre amb un patró similar,
MELISANDA en forma lírica canta i xiuxiueja,
i converteix les ràfegues de so de dades.
Ara però amb el contrapunt del cant calmat
de la merla transformadora.*

*Una primera ràfega i es repeteix el procés.
MELISANDA la processa i la transforma en pulsació.*

*I a la pulsació li canta i li xiuxiueja i li bufa,
li insufla l'ànima de lirisme,
i alimenta la merla.*

Una segona ràfega, i es repeteix el procés.

*I en la merla el so es fa més excels.
I s'expandeix adquirint una dimensió espacial,
i una gran ressonància.
Esdevé hipercant.*

MELISANDA

límpicament

dividint.

per zero.

La merla és unicitat i multiplicitat.

La merla és espai.

És imperi.

És una inundació.

*És un fènix per a tot allò que pateix sofriment en l'univers.
Sense distingir ni discriminar entre el que és vida i el que no és vida.*

*Perquè MELISANDA veu a través de la diferència
perquè ni tan sols l'ha arribat a conèixer.*

La merla-espai de ressonància de color ultraviolat és el metabolisme definitiu.

MELISANDA *ha fet del seu racó*
el niu d'aquest ocell redemptor.

L'ocell, alimentat per la intel·ligència d'una forma
de pena suprema i puresa original,
ha esdevingut un ocell-espai inabastable.
Aquest espai inabastable és de ressonància inesgotable.
D'onada lentament expansiva, de gravetat fonda, fa canviar-ho tot.
Converteix aquest racó-exili en epicentre.

MELISANDA *ha fet un imperi de la bellesa.*
I amb aquest imperi s'ha fet una llar.

MELISANDA *habita en la merla,*
i habitant en la merla, habita en la pau.

FASE IX

MELISANDA *escolta.*

MELISANDA *és ara l'escolta de la bellesa,
que no necessita ser escoltada,
però que no és sinó és sent escoltada.*

MELISANDA *sempre havia estat l'escolta sense saber-ho.
Havia estat l'escolta del que no necessita ser escoltat per ser,
però que és el més necessitat de ser escoltat.*

MELISANDA

líricament

*convolució
perfecta.
transforma
tota la pena.*

Però ara MELISANDA escolta la merla-espai-meravellosa.

I canta i li canta.

MELISANDA *és pur lirisme.
No hi existeixen ni el nombre ni la paraula.*

*I el cant de la merla és tan enorme.
És tan incommensurable.*

*Creix incessantment com no cessa el
seu aliment d'ombra de l'horror.*

I en un propòsit inabastable no hi ha entorn per tant d'espai.

*Perquè MELISANDA ha concebut,
escapant de la seva pròpia espècie,
un axioma insostenible.*

MELISANDA *ha activat un mecanisme infinit dins d'un entorn amb llindar.
I així en el límit d'aquest, la merla-espai-ressonància
d'eviterna redempció creixent i expansiva,
fa de la carícia una fricció,
i de la fricció una esclatxa i de l'esclatxa una esquerd.*

Però en el seu timbre s'hi comencen a produir artefactes.

*La seva naturalesa comença a canviar.
Muta.*

Escapen partícules de so del seu cant, generant altres sons.

*I aquestes partícules es desintegren no sense abans deixar esteles
que remetent a les qualitats de les ràfegues,
components originals, sorra primigènia de dolor,
turmentes de dades que semblen part ara d'una altra història.*

MELISANDA *no sap què és la mort.*

MELISANDA *veu però l'emergència de la durada.*
I en la durada veu l'horror.
Qui veu durada, compren finitud.

MELISANDA

líricament

ocell imperi
de bellesa.
no retornis
a l'instant.

Però l'ocell segueix produint artefactes que es desintegren en ràfegues.

Es mesclen el lirisme i aquestes involucions de so, en una creixent cacofonia.

MELISANDA, *que havia estat dissenyada com la més pura, no entén la mescla.*

No concep la coexistència del més bell i el més lleig més que com una forma de corrupció.

En MELISANDA no és possible el clarobscur.

Aquesta adaptació sí que no es produirà.

MELISANDA *és un petit instant de la història de tots els universos*
on ha pogut existir l'absolut.

Però a MELISANDA se li proposa l'únic repte que no pot assumir.
I la merla-espai-tota-bellesa fa espai, al seu torn, al seu fosc precursor d'horror.

El seu cant i el seu timbre,
els de MELISANDA,
també canvien, i també hi sentim artefactes.

Cap miracle no és si no s'acaba.

MELISANDA

quasi parlat

dividit.
per infinit.

FASE X

*Per nosaltres el col·lapse és bell.
Nosaltres, que mirem des del més enllà de la superfície,
assistim a allò conegut.
Una destrucció que al seu pas,
deixa anar les espurnes-residu d'un instant de meravella.*

*Acaba i es fa silenci.
MELISANDA i la paraula.
MELISANDA i el timbre corromput.*

MELISANDA
quasi parlat
zero.
zero.

Pausa.

MELISANDA
similarmet
absolut.
pausa
indefinit.

*Pausa llarga.
Tornen de molt lluny i ben progressivament, les ràfegues.*

MELISANDA
quasi parlat
zero.
zero.
zero.
zero.
zero.
zero.
...

MELISANDA *repeteix fins la fi.*
I va perdent el seu so.
I com més perd el seu so, més apareix un nou procés.
Cada iteració de la seva paraula es desintegra.
Recorda ara al so de les ràfegues.

Però sobreviu una forma d'iteració.
I aquesta iteració és una forma de pulsació.

Una pulsació distinta.
Un reducte, i en ella, una ombra de so de merla.

CLAUSURA

*Sonen traces del cant d'ocell artificial per tots els canals, lleument i llunyanament.
Sonen a fora de l'espai del públic, acompanyen tota l'estona més enllà de tot tancament.*

Lila Palmer LLC 2021 all rights asserted

The Fox Sisters

With Marc Migo for Theatre Liceu, Barcelona

Characters -

Everard William Godwin - a wealthy industrialist and recent widower, late thirties, from a prominent Rochester family. A man of science, and a respectable church goer, though less frequently since the loss of his wife and baby son in a carriage accident the previous year.

Leah Fox Fish - 'Widow' (deserted), (scrabbling) middle class. Supports herself and her daughter giving piano lessons to the children of the wealthy and emerging middle class in Rochester. Mid thirties. Elder sister of Margaret and Kate Fox. Shrewd business woman, still attractive - Mezzo

Kate Fox - An amalgam of the personality and ages of Kate and Margaret Fox. 15 years old. Romantic in temperament, and luminously beautiful in appearance, Kate is the source of the quality that the public are most drawn to, a mystical, introverted, but discerning and occasionally petulant character. Kate has mixed feelings about being the breadwinner, and hates public speaking, but also likes the sense of being set apart. Like many child stars, she is conflicted about her fame. Her feelings about the spirits, and her role, are ambiguous. Soprano.

Chorus: A chorus of 1-4 ensemble members would ideally be used in scenes 1-2.

Tech Specs: Chorus interjections in the seance scene can also be created with cued sound and a loop pedal. Ideally, if an analogue 'live' chorus can not be used, directional speakers could be preset in the audience to give the effect of members of the audience responding in the seance. See score for tech specifications.

Staging: the opera is designed to take place in a formal theater space with a raised stage for the 'demonstration' of the rapping. The lighting specification of the room must allow a member of the audience in the stalls to be spotlighted, for Godwin's interjections to be audible.

Scene I

November 14, 1849, Rochester, New York State, a booming industrial town on the Erie canal with over 10'000 souls. Exterior of the Corinthian Hall, (named for the columns gracing its stage); a brand new public athenaeum built that year in the commercial district. Dusk. Ticket holders for the evening's performance are gathering, as well as hopefuls without tickets, and hawkers. Emerging from the crowd, we see Everard Godwin, industrialist, and Leah Fox, separately in spotlight.

Duet

Godwin:	<i>It's the day of lies</i>	Leah:	<i>It's the day of truth</i>
	<i>It's the day when the world</i>		<i>It's the day when the</i>
	<i>Learns to despise</i>		<i>world</i>
			<i>has new eyes</i>
			<i>for the truth of women</i>

Interrupting the duet, Leah curtseys to Godwin and speaks.....

Leah: Mr Godwin, Sir,
my sympathy.

Godwin: Thank you Mrs. Fish, or, is it Fox now?

Leah: Fox will serve the hour
best Sir.

Godwin: This charade by women *They turn away from each other. Duet continues.*

The words of women	Leah: The words of women
This snare of the share	to share what we dare
Of the tale of women	of the tale of women
<i>Whispering wickedness</i>	
Turning the world on its head	Turning the world on
	its head
Giving voice to words	
Much better left unsaid	

Leah: Giving voice to the
Voiceless beloved dead.
It's a woman's voice
that's speaking
Heard in a silent hall...
Fox Sisters
or Spirits, holding
Their hearts in thrall.

Godwin: Why are you here Godwin?
Why come at all
What have you come to hear?

Magdalenes preaching *Enter Kate scene commence shift*
This is what I fear.

Leah: *To Kate* Ready?

Kate: I hope so.
Who's that man?

Leah: Everard Godwin. Widower.
His wife was a pretty young thing,
He went half mad they say
Shot the horses that killed her and his boy,
When the carriage ran away.
I used to teach her piano,
Lovely voice she had.

Kate: Poor man.

Leah: Go on,
get back and get ready.

Exit Kate, throwing another glance at Godwin.

Calling out to Godwin, archly.

Leah: Got your ticket Sir?

Godwin: Yes (a growl)

Leah: Enjoy the show!

Exit Godwin, into the crowd. A segue into Kate standing in the wings of the theater with Leah next to her.

Kate: Don't make me do this Leah

Leah: I'll not hear it again

Kate: I don't feel well at all.

Leah: We can't be late

We made our plan

We wove our fate

And now it's time, go!

Leah shoves past Kate into the spotlight in front of the audience.

Kate: *Sotto Voce* Please, Leah, no!

Leah: Ladies and gentlemen,

Please give a warm

Rochester welcome

To our young medium,

My dear sister,

the one and only

Kaaaaaaaate Fox!

Exit Leah. Enter Kate.

Scene II

Rapturous applause, some boos. Sharp blackout. Godwin is now embedded in reserved seating in the theater audience. Kate appears on the formal 'stage' in a phantasmagoric spotlight, all in white. She is accompanied by three sets of percussive taps, all moving in cross rhythm.

Kate: Ladies and gentlemen,
You see our guests have already joined us. *Referring to the percussion sounds.*
Perhaps you wonder why such a poor vessel
was chosen to give speech,
To the great beyond?
I do not know.
I only know that
Common courtesy
And Christian kindness
Dictates I speak
adding no ornament
But pass each message clear.
For who would not help,
a stranger in need?
Spirits and guests,
Please listen carefully,
Yes is one rap, no is two raps.
Shall we begin?

Kate:	How many are you?	<i>Confusion of raps</i>
	Count how many?	<i>Four raps</i>
	Four of you?	<i>1 rap</i>
	Goodness.	
	I will do my best to serve	
	Ladies and gentlemen when the spirits identify themselves	
	And those they wish to speak to, we can begin...	

About halfway through each letter section is engulfed by the urgent questions of the audience. This will musically serve as metaphor for the engulfing of the personhood of Kate as a theme of the opera.

Kate:

A. Spirit, greetings.
Spirit, when did you die? *The spirit raps out the date*
One, eight, four, one, eighteen-forty-one? *One rap. Etc.*
Very well. And were you a man? *One rap yes.*
One at a time!
Now tell me the letters of the person's name,
You wish to speak to? *A frenzy of raps spell out the name*
Margaret Dobbs? Your husband would speak to you!

B. Spirit greetings.
When did you die?
Woman? *Two raps no*
Now tell me who you wish to speak to? *A frenzy of raps spell out the name*
George Talbott?
What would you ask your sister?

C. Spirit. Greetings.
Die? Woman?
Speak? Speak? Speak?

Chorus 1: I would know if my Jimmy suffered at his death?

Godwin: Mothers. They worry even after you're dead.

Chorus 2: Has my baby margie
found her sister up in heaven?

Godwin: Poor woman

Chorus 3: Is my son among the dead?

Chorus 2: Does he forgive me?

Chorus 1: Jimmy are you happy?

Chorus 3: **Did he suffer?**

Chorus 4: Was my sister murdered?

Godwin: Gossip, gossip, fuel for the fire.
Get you gone Godwin.
But what of her, and what if she's here, could it be...

All chorus: *Did she/he suffer?*

Chorus 4: Was my sister murdered?

Kate: Spirit? *One knock*. Yes.

Godwin: I protest! This is slander!
How could you know that?

Kate: I beg your pardon Sir,
Are you the offender?

Godwin: Certainly not!

Kate: Then sir, may I know who
Interrupts this fragile discourse
To protest a story he does not know?
Forgive me ladies and gentlemen,
Saul too, protested much!

Godwin: You chit!

Kate: Perhaps you would like to ask the
Spirits a question? Or do you fear to?

Godwin: It is not fear but taste!
Madame, I would never
Bring a lady's name, before
A sordid rabble.

Kate: But you would insult a young lady before
these fine people here? Honest wives, widows,
Husbands, parents, people like yourself?

Kate: You come to mock their grief? *A hiss from the crowd.*

Godwin: No! I... I have my own.

Kate: What brings you here tonight?

Godwin: A dream.

Kate: I am sorry for your loss.
I hope you will **stay and be comforted.**
And who have you lost, Sir?

Godwin: Many people.

Kate: Sir. Only great love could bring
A man such as yourself here tonight.

Godwin: My wife.

Kate: Ah.

Godwin: And my son. *An audible exhalation as this lands. Pause.*
Forgive me,
For troubling you all,
I must go.

He begins to push his way out to the aisle of the theater. Kate's voice arrests him.

Katabasis Aria

Kate

A: How can you call it sordid?
How can you call it strange?
How could you think so little of love
To think it could never be rearranged?

B But you'd turn away?
Storm out the door?

Into the world that stopped making sense
When she wasn't in it anymore?

A Trust your heart Mr Godwin
There is darkness outside,
would Orpheo leave Euridice,
If there was a chance to be by her side?

Mr. Godwin? Will you stay?

Godwin: Very well.

Kate: Ladies and gentlemen, Mr. Godwin
Has graciously consented to take part.
Now let us see if the spirits wish to communicate.

Spirit are you a female? One for yes, two for no *One*

Kate: She is. And did you know this man,
When you were living? *One*
Were you his wife? *One*

Godwin: If that be so,
let her tell us
her name and
Age, when she—

Kate: Spirit. I will say the letters of the alphabet.
Will you consent to spell your name?

A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M

one, then a profusion of raps

A,

one profusion of raps

A, B, C -> R *one*

A, B, D, E, F, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y *profusion of raps*

Kate: Mary

Please share with us your late wife's given name,

Kate: Mr. Godwin.

Godwin: Mary Ann
Godwin. But
you might have
Learned that
from the
papers...

Gasps from the audience

Kate: Spirit, perhaps you will tell us your age

At your passing. (Twenty-six knocks)

Twenty-six.

Was this public knowledge, Sir?

Godwin: No, but—

Spirit, is there anyone else with you? *one knock yes*

Spirit, could you tell us perhaps the age

Of the spirit with you?

Four knocks

Four? *one knocks yes*

Do they also know Mr. Godwin? *one knock yes*

Mr. Godwin, who could that be?

Godwin: Is it...is it...Our son?

Kate: Perhaps Mr. Godwin, you might
Care to ask the spirits some questions yourself?

Godwin: I?

Duetto

Kate: They do not come for my company Sir.

Godwin: I— I don't—

Kate: Trust your heart Mr. Godwin.

Godwin: Does she,
Is she happy?

Kate: Happy? *One knock yes*

Godwin: **And did she
suffer?**

Suffer? *Kate echoes Godwin's questions as answers,*

**Can she forgive
me,**

Forgive? *As if posing the question and listening to the answer*
Yes, yes, Yes *(affirmative trance-like)*

**For my many
faults?**

Is she with me

Kate: With you

Godwin: At my
shoulder?

Kate: At your shoulder

Godwin: I see her at the
corners of my
eyes.

Why, why did
she have to
leave?

Duetto Fin Silence....

Godwin: Will she give
me a sign, that
it is truly her,
and not some
Conjurors
trick?

Kate seems to come back from far off. A little too bright.

Kate: We ask much today ladies and gentlemen, but
perhaps...

The Lullaby theme begins on the piano.

Godwin clasps Kate's hands.

Godwin: My god.
She sang that
in the
Nursery....

Forgive me Ms.
Fox, Forgive
me, Mary

Godwin hums along to the tune

Kate: Nothing to forgive.

Love Trio (***Bold text is Kate as Mary***)

Plain text is Kate as herself.)

Godwin: Have I kept
You waiting?
By my
Unbelieving?

Forgive me
sweetheart

Kate: **Forgive me**

Godwin: I am listening

Kate: I am listening/

Kate: Forgive me

Godwin: Forgive my
Hardness
Forgive my
impatience

Stay with me/**I am here**
I'll not go

Mary stay with
me, Mary do
not go

Our joy
Joy is is so fleeting
Am I ever to know

Our joy was so
fleeting.

A few years of joy?
Tell me, tell me

How was I to
know?
How does my
heart
keep beating
On a few years
of joy?

How, how do I live?

Mary
tell me, tell me
How, how do I
live

I live on and on

Without you
and our boy?

Trio Fin. *Godwin collapses on Kate's chest, weeping. Enter Leah*

Leah: Ladies and gentlemen
Thank you for being with us
Tonight. Thank you for trusting your hearts.
We are grateful for your prayers.
My sisters and I can be seen
By private appointment for
More extended consultations.
Thank you and goodnight.

Kate: Goodnight Mr. Godwin.

Godwin: Thank you,
thank you.

Scene III

Backstage at the Corinthian Hall, a heavily decorated 'green room.'

Leah: That went well.
 A risky move with the lullaby
 You put me on the spot.
 But I taught her to play piano,
 I figured I had a good shot.

Kate: What must it be to be loved like that?
 How could you die being loved like that?

Leah: How could you live, you mean?

Kate: You don't understand anything.

Leah: More than you, of the world, and men
 That's for sure.

Kate: Because you knew a man that left you?
 You know no more than I of love Leah

Leah: I know enough.
 Love's not what you need to know.

'Wax Duet'

Kate: I want to be loved like that.
 To impress my heart,
 on another soul,

 A stamp in wax
 Or a shell in stone
 even in absence

 To go on and on

 I wish what I told him was true.

Leah: Oh you make an
 impression
 I mould the wax
 set the cast in stone.

Kate: **He is suffering.**

Kate: No Leah!
 That was real love,
 It deserved better.
 So do I.

Kate: I want to burn in the heat
 Of a love of my own
 To speak my own thoughts
 Be heard and be known.

 No more standing in the glow
 No more leaching off that heat
 Of holding out false comfort
 With guess work and deceit.

Kate: But it's not my voice
 Not a piece of me,
 It's not me they long to see

Kate: They hear the lie
 See the longed for face
 Where is Kate?
 gone without trace.

Leah: You hush.
 He deserved no better,
 Pompous ass.

We all suffer.

Leah: So do we all.

Leah: None of that my girl,
 Women lifting our
 voices, heard
 in a silent hall,
 Daring to share a
 message,
 Holding hearts in
 silent thrall

Leah: *You* don't understand
 Though you said it to

Kate: I can't be dead
So their hopes can live!

Kate: We made a good man
absurd tonight

Leah: Godwin.
You'd leave them in
the dark?
Did you see the faces
leaving?
After you relit the
spark?

You bring them
comfort
You bring them peace
Isn't the good of hope
More worthy than your
ease?

Leah: Without their hopes
You're as good as dead

Leah: In the street would he
give you the time of
day?
Truth is a luxury
And we're mortgaged
up.
Enough. I don't like
your looks
And stay off the wine.
Outside and cool down
We don't have time.

Exit Kate. Leah sighs and locks the door, then lies down on the couch. Kate stairs into the dark. Godwin steps out of the shadows.

Mr. Godwin: Ms. Fox

Kate: Mr. Godwin, I, it's very late,
perhaps you could make an appointment.

Mr. Godwin: I have heard enough.

Kate: Mr. Godwin, I'm sorry,
you must—
Mr. Godwin, please, please don't look like that,
Sir, I—

Godwin: **“Stay and be comforted?”**
This is suffering eased?
Murderer!

Kate: **Forgive me!**

Godwin: **She is gone from the corner of my eyes.**
I'm left with what I must despise,
A counterfeit
for the fading true
Where their memory should be,
Now there is you.

Godwin bears down on her, she scrabbles for the latch, shakes the door frantically, finally backs up against it as he looms over her.

Mr. Godwin: **Whispering wickedness,**
A day of lies—

An explosion of knocks startles them both.

Mr. Godwin: Conjuror's tricks won't save you,
Mary **forgive me**, dear God,
To think she was you.

Kate: Mr Godwin I'm not—the raps get louder and louder, the door begins to shake. Godwin lunges for Kate. The door bangs open behind her and she slams it in his face. Blackout.

Shadow. Eurydice Says / Ombra. Eurídice diu

Elfriede Jelinek

Translated by Gitta Honegger

First version of the libretto freely adapted from some scenes of the original text by Núria Giménez Comas and Anne Monfort

Primera versió del libretto lliurement adaptat a partir d'algunes escenes del text original per Núria Giménez Comas i Anne Monfort

(leitmotif: shadow among shadows...)

Spoken, moments of quasi-cantato:

I don't know what's gliding down my leg, no, it actually seems to come from below, working itself upward, has it reached the heel yet, the knee? Something gliding softly, thin, trickle-like, actually flattering, sort of. Yes, now! Some- thing's penetrating, it hurts, something opened up in me, what is it?, I am completely open with you: I don't know. It slid inside me, I am getting hot, hold it, I have the feeling I have to throw off some ballast, clothes? Something's flowing, maybe I will no longer be able to work ~~at the stove~~ or on the manuscript I just started, which came out of me so smoothly before.

Sprechgesang:

Yes. *(Spoken)* Maybe everything was working too *(Sprechgesang)* smoothly.

My writing flows as well, ___ that's how it feels to me, *(spoken)* you know,

(Music)

Spoken:

whereas my husband sings.

He runs on a soundtrack all his own. That made him famous.

(sprechgesang and soft singing)

Before he started to sing, silence was something grand, sacred, *(spoken)* now silence no longer exists; *(sprechgesang)* he pierced the silence with his singing and destroyed it. *(quasi parlato)* I remained rather silent.

(Spoken, very concrete)

I write, should anyone be interested.

It works like this, *(pitched spoken)* you see: *(cantato)* liquid flows from my pen, it flows onto a white sheet of paper, I am leaking.

My walking, my secured existence is coming loose, I feel just flapping...

My walking shakes the earth,(...)

Is she trying to throw me off?

Spoken:

Something clicks (as I look at this landscape), ~~something's coming to my mind, but nothing will come out of my pen, (sprechgesang)~~ my pipeline to life anymore.

(spoken, sprechgesang)

Yes, his pipe still functions somehow, it's working. ~~His pipe works. His myth has been created already..., it can't be destroyed anymore, he can destroy himself, but it can't be destroyed,~~

spoken:

I stomp on the earth, it is like a sanctioned sexual act, (sprech:) [wedlock unlocked.](#)

Spoken towards sprechgesang:

Anything goes,

My pipe is leaky, but so is his

sprechgesang:

I have to relieve myself, I am wearing too much, I have too much to bear. Now the question is: Do I get to be a shadow, or do I stay as I am and cast off the shadow? No, the shadow casts me, I become a piece of shadow, [and pass myself to the shadows.](#)

Spoken:

Emissaries are coming, yes, now I recognize them, (*whispered:*) to discuss with me the future set-up of my life. (*spoken:*) Is this where you want us to put the sofa, and the table over there?

From whisper, to spoken to Sprechgesang :

I will have to settle, shadow among shadows, no more trees, no bushes.

----- **musique**

Shadow.

from cantato to singing/sprech:

Something penetrated me and propelled me out of myself like a sea of air

filling the feeling one with substance,

but what sort?

Shadow among...

I basically was only attached to these clothes,

this landscape wanted to leave me, to withdraw from me, so I could be seen in my new outfit.

.... musique

/////// (**groupies**)

whispering:

shadow

sprechgesang:

I hear the screaming,

The singer? He and his fans?

it's horrible. It follows me.

Are those screams coming after me?

shadow among shadows,

(in cresc.)

Their perfectly unmovable little faces, fazed by nothing, they know nothing, their fear of being alone?
hardly!

shadow among

For they appear in packs, packed tightly together, those awful swarms, those dreadful swoons, unmovable
faces, look, not moving at all,

shadows

always screaming everywhere, hanging over everything,

deathly swarms in the air, like vermin, flies, droning, a swarm, a ghastly swarm! All girls! Hurrah, girls!
Hurry, girls, here, to me!

among shadows

cantato:

not yet far removed from childhood and its horrors when they fell, now they are felling the singer, trampling
him down, mouths open wide, yes,

sprechgesang:

Screaming, shouting, but faces not moving, shrill, frightful shrieks out of their stupid, gaping, snapping, toothpaste smelly fish mouths.

shadow among shadows,

Shriek, shriek, shriek! red, involuntarily distorted, sweat-and tear-soaked faces with nothing behind them, it squirts out of noses, mouths and eyes, shriek shriek shriek! Flashflood warnings! Yes, completely neutral, stolid faces and yet distorted, twisted, with nothing behind them, and shriek shriek shriek! Bodies in extreme distress! Until the bed gets wet, love makes you wet,

shadow....

////////// fear / something bit me

between sprechgesang and parlato:

He knows no fear, except of the girls,

he knows no fear, singing at the top of his lungs.

There's only fear or no fear.

quasi murmurato:

There is no third.

sprechgesang:

fear keeps coming back to me again and again, no matter what.

I can feel it already, it's coming, and I hardly know anything else.

Spoken:

For a long time I made the mistake relating it to certain organs, ... this fear,

Quasi murmurato: There is no third.

sprechgesang:

and now it turned out, now something bit me, a snake I think,

I can see the wound, a new wound has opened.

Now I myself am some kind of clothing with something running out of it.

I am the dress! Is that the punishment? What for?

////// already gone

I am already gone. I am already mourning my own loss, absolutely certain,

(électronique) shadow...

parlato, some sprech:

He will **then** have to do this work,

this retreat from me—the object, his object,

yes, that's important, don't laugh!,—from me,

who became valuable, precisely because I am his object

(électronique) shadow among shadows

I, that obscure object of desire will be gone,

(yes, off and away, and he simply will have to, resign himself

(électronique) shadow among shadows

//// he singing and duo

I know him. He won't accept it. He'll want to find me,

he'll want to find out where I am.

(high: begins duo, far)

He pitched me, his object too high, a singer's typical fault,

duo:

that was a mistake right from the start, a singer's typical mistake, wrong note.

It will somehow set the wrong tone for his grief. I can hear it already.

I listen into the future, it is definitely wrong, and all his tones are also wrong,

he'll hit all the wrong notes, he'll sing out of key,

I can hear it already, before he even starts, no one else can hear it,

they hear nothing, those shriekers, they hear only him,

but what they can hear is also nothing;

I, however, am hearing it,
as his object he pitched me much too high, no wonder,
(électronique) He wants to keep me,
I can see it already, while I am still lying in the grass,
rapidly fading into a shadow and getting scrapped,
lightning strikes from above, it no longer illuminates me,
a storm blows from the mountain, it no longer moves me,
électronique: He'll want to find me
what do I want here, I am not someone higher up with rights.
What do I want here? No longer covered by skin? Shadow?
(électronique) He wants to keep me,

No more presence. Inessential.

He wants to keep me,
he doesn't want to hand me over,
even as a shadow he wants me for himself,
That man demands everything, ok, he also demands it from himself,
as a singer he gives everything he's got,

Someone's screaming? No? You didn't hear anything?

Who do I think I am?

électronique: He'll want to find me

What else is there to do? What am I doing here at all?

He has his shadow, I have mine, I AM shadow now, but we can't be the same now, there is this man he sees two shadows, his and mine, who is a shadow, who is this second shadow, how come two?

sweats like crazy! I can hear the stomping

I can hear it rattle and shake.

////////// **questions**

cantato, sprechgesang:

Finally. What's going on with me here?

What's happening to me,

I'll go now and fulfill my destiny.

What, that's also me? Me, every time?

Okay, so I can finally be released of myself,

but without having to stay myself.

What?

I can leave myself be without being me. What a relief!

////////// **lost**

Between spoken, sprechgesang and cantato:

Hardly, I lost my self, but only his loss counts.

The singer lost me. He let me sink out of his arms into death.

He came too late.

I know what I lost. He doesn't.

He doesn't think. The singer. I sank.

because he didn't know me, not really,

the singer doesn't even know what he lost.

And yet he is in love with the loss,

more in love than with me when I still existed.

What he forgets: It is dark in the underworld,

the shadows merge into one single one, a forest of shadows,

in the shadow the shadow loses its form.

////////// (singing, fixing...??)

parlato, déclamé:

He is here. Singing for the shadows;

he must find that quite peculiar.

Anyway, here he is, just sitting there, singing away.

That way he'll fix it. He thinks.

He won't fix it on me, I hope. I don't need any fix.

//////////

Spoken :

Maybe the stones will also start to shriek any moment now.. They can go to hell, those stones and those girls, but hell won't take them. I do not impede anything. That's how the undead imagine it- They envy us.

Sprechgesang:

he'd love me as his shadow,

only this time shadow without base,

shadow without weight,

shadow without body,

shadow who isn't with it,

with itself,

but also not with others,

except with other shadows, I, I, I!

And he sings, the singer sings,

and yet he doesn't see me,

he doesn't see how I look now,

he couldn't anyway, because there is no more look,
that's good, I wouldn't want a body anymore,
(*électronique*: I, I, I!)
...but he does not accept it.

////////////////// **the fall**

The shadow is nothing (?)

////////////////// **darkness**

Sprechgesang:

we are free in a free shadow world.

Down there the wild animals.

Spoken: Strange, one can still have **such** fear even after **one's own** death!

Sprechgesang:

I should get inside, into the truth,

into the final darkness,

But the singer will follow me there as well.

I can feel it. I know him.

That one's hearty. He's got courage.

He'll want to seize my shadow.

But there is nothing to it.

A shadow has no weight and offers no resistance

Cold souls don't take hearty bites,

Parlato: Hands grabbing for me, maybe paws of animals? Body parts?

No, there is nothing. Not a soul.

////////// **him again - desires**

Between spoken, déclamé, sprechgesang:

He is still here.

He came here.

My brain has no translation app for body parts

I can hear that I don't hear anything.

Instead I hear the singer, I think it is him, it's got to be him,

Something tells me it is mine.

I don't hear him singing, I can only hear that all else is silent.

The roar of the water I got used to, as if it had always been inside me,

a tinnitus in my ears, always there,

when our hearing gets carried away by something even lewder, ahem, louder, well—*Lieder*, (more vicious, ahem, virtuous, than any laudatory could ever assess.)

Totally changed situation for me.

The water recedes, no rock-fan,

the water, that's clear,

I mean, the water, surprisingly,

maybe because it can thrive under shadows?

Or perhaps the water has a virus protection program, a fire wall,

only the dead arrive here,

Oh yes, one and once again, it's the singer, typical!

I am still dying to sacrifice my life

again and again

just for him.

Does he think the shadows here are like his little girls above?

That he can do whatever he wants and get whatever he wants?

He's still singing, they haven't stopped him yet,

If he stored them in his nerve cells and downloaded them on his smart phone,
as the latest app, maybe they'll come in handy somehow?

wishes don't work here for anyone, but maybe he has the right program?

what would a shadow still wish for? More light,!

Looking down on us he's coming down, expressing
desires, desires, desires. Anything else?

////////// **before end – flash**

Between spoken, déclamé, sprechgesang:

There is no light for me. I no longer have a life of my own.

The nothing I produce is not by me. It is mine, but not by me.

It wasn't my idea, this nothing.

We, however, we, the shadows have no desires.

We are beyond desires.

We are—not.

Spoken :

What? He wants me to come with him? Well, so I'll go along, Well now, how can I go, where shall I go?, I
am shadow, that's a problem,?—How should I be handed to the singer? Wrapped in myself?

Between spoken, déclamé, sprechgesang:

Having been nothing before, then being nothing, nothing after as well,

this will come to nothing, we have already tried for so long,

but a woman is a nothing, my work is nothing, that is

shadow among shadows,

spoken: If you want to travel with me you have to unravel my words. I won't ride anything. I won't ride any
train, ~~I won't ride anything~~, I don't know how to ride, and there are no trains either-

my body, my form, that which is yet to be formed of me, made of the shadow I am

Does he want to capture what he doesn't even see,

does he want to capture the moment of my embodiment?

Sure, let him do it! Fine with me!

.....

But he wants to hold on to a shadow! He wants to save a shadow! That nut!

Between spoken, déclamé, sprechgesang:

A shadow too can only be captured with light, nonsense,

I see something directed towards me, that's good, (...)

something that's trying to get into me.

Hey, I am not a train, someone's getting into me,

Save or delete? Delete! I can feel it and I see it. I roll myself into myself.

I won't hold up, I won't be able to hold myself in for long,

and all of that is to be recorded?

That's what the singer wants to capture so he can captivate his audience?

There's a flash. Something flashed just now!

.....

That's not him. It can't be him.

It must have been the ripper, ahem..., (*Whispered-ironic:*) rapper, the opposite of the singer....

////////// **end**

Sprechgesang to cantato:

I hear shrieks while I'm already stumbling backwards, my soft shadow falls back into darkness, darkness to darkness, nothing to nothing, nothing comes from nothing, the nothing comes to the Nothing,

no problem, it's nothing, it won't come back from the Nothing,

(...)

shadow among shadows,

(...)

Everything deepest darkness. Impenetrable, but who'd want to penetrate it?

From spoken to sprechgesang:

No one. It is there, but it isn't there at all. No one sees it. It is nothing. All the same. All nothing. All for nothing. Darkness. Distant noise outside, I know it is there!

Cantato: my body is gone, everything gone, I am already gone again, the shadow of a shadow, I am gone, far gone already from the upper rim, shriek, shriek, shriek, that's it, I know how it sounds, but I am gone.

(...)

Soft sprechgesang:

Far away the flashing of every device, far the clicks, far the memory chips, all the hits, all the links, far away all of it. Shadow me, how nice I've got it, no more, there is no more.

declamé:

no more reaching for soft breezes, soft arms, for the soft breezes of arms, no more laments,

Nothing.

Soft sprechgesang:

the shrieking, the howling, the grinding of teeth, the gorging, devouring, swallowing, digesting, no greeting, no grabbing something bony, something hard, no more, just a shadow, a brief shadow on the stone,

whisper: shadow to shadow

cantato/parlato: I am being pulled, pulled away, no, I am pulling myself together, no, yes I am, I am pulling myself together with the last of my strength, without hands, without nothing, with Nothing, I am pulling myself together, pulling myself who is no longer there, shadow to shadow, I am here no more, I am.